Devrimci Komünist Parti ABD – NKP (Maoist) Mektuplaşmaları

19.12.2005 • DKP ABD Belgeleri • Yeni Komunizm

Editörün Notu: *Devrimci Komünist Parti ABD'den NKP (Maoist)'e 1 Ekim 2005 tarihinde gönderilmiş mektuptur. Bob Avakian tarafından yapılmış olan iki konuşmadan pasajlar da mektuba eklenerek gönderilmiştir. Yayın öncesi bazı düzeltmeler yapılmıştır. Genel dağıtım ve yayınlanmak için değildir.*

---

1 Ekim 2005 | Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesine,

Sevgili Yoldaşlar,

Bizim Partimiz, özellikle de önderliği, ülkenizde Halk Savaşının gelişimini ve Partinizin düşünüşünü yakından takip etmiştir. Özellikle de Yoldaş Prachanda'nın Marksizm-Leninizm-Maoizm'in 21. yüzyılda ileri gitmeli ve Paris Komünüyle başlayıp Çin'de proleter devriminin yenilgisine kadar devam eden proleter devrimler dalgasının ilk kuşağından dersler çıkarılmalı ve özetlenmeli şeklindeki yönelimini takdir etmektedir.

Bildiğiniz gibi partimizin Başkanı Bob Avakian'da bu deneyimlerin araştırılmasına büyük önem vermektedir. Birçok önemli noktada sizin Partinizin ve bizim ortaya koyduğumuz duruşun ve yönelimlerin yakı nlaştığını/benzerlikler içerdiğini fark ettik. Fakat, bir süredir Partiniz tarafından yada en azından önderliğinizin bir kesimi tarafından benimsenen bazı politik duruş ve bunun teorik olarak meşrulaştırılmasından dolayı rahatsızlık duymaya baş ladık. Özellikle Yoldaş Baburam Bhattarai tarafından kaleme alınmış "Yeni Tipte Devlet İnşa Etme Sorunu" (bundan sonra "Yeni Devlet" olarak anılacak) olmakla beraber İşçi'nin 9. sayısında birçok yanl ış, karmaşık ve eklektik olduğunu düşündüğümüz duruşa rastlanmaktadır. (Yanlış, karmaş ık ve eklektik olduğunu düşündüğümüz birçok duruşa İşçi'nin 9. sayıs ında rastlanmaktadır ve bu özellikle de Yoldaş Baburam Bhattarai tarafından kaleme alınmış "Yeni Tipte Devlet İnşa Etme Sorunu" (bundan sonra "Yeni Devlet olarak anılacak) yazısında görülmektedir.)

Proletarya diktatörlüğü ve demokrasi sorununda politik çizgi ve yaklaşıma dair her geçen gün artan kaygımız sadece soyut teorik noktalar üzerine kaygılar değildir. Aynı zamanda ülkenizde eski devlet ölüm döşeğindeyken ve eğer devrim zafer ile sonuçlanacak olursa; nasıl bir devlet monarşinin yerine geçecektir, dünya siyasetinde bu yeni devlet nasıl bir rol oynayacaktır ve dünya proletaryasının mücadelesinin ilerletilmesine nasıl bir katkı sunacaktır şeklinde boy verecek olan devrimin acil görevleri sorununu da birebir ilgilendirmektedir.

Bizim demokrasi ve diktatörlüğe dair temel/esas anlayışımız/görüşümüz Yoldaş Avakian'dan yapılan aşağıdaki alıntıda ifade edilmektedir: "Derin sınıf ayrımları ve sosyal eşitsizliğin hakim olduğu bir dünyada 'demokrasiden' bu demokrasinin sınıf niteliğinden ve hangi sınıfa hizmet ettiğinden bahsetmeden söz etmek anlamsız ve tehlikelidir. Bir toplum sınıflara ayrıldığı sürece 'herkes için demokrasi' olamaz: bir sınıf yada di ğeri yönetir ve kendi çıkar ve hedeflerine hizmet edecek bir demokrasiyi korur ve geliştirir. Bu bağlamda temel sorun hangi sınıfın yöneteceği yada iktidarının ve demokrasi sisteminin varolan sınıf ayrımını ve ona bağlı olan sömürü, baskı ve eşitsizlik ilişkilerinin devam etmesine mi yoksa ortadan kaldırılmasına mı hizmet ettiği sorunudur."

Bizim kaygılarımız iki temel noktada yoğunlaşmaktadır. Birincisi; "Yeni Devlet"te sunulan sosyalist geçiş sürecinde demokrasi anlayışının sosyalist toplumdan komünizme geçişteki temel sorunları gözden kaçırarak, özelliklede proletarya diktatörlüğü olmadan komünizme geçişin ve toplumun dönüştürülmesinin mümkün olmadığı anlayışına gereken önemi vermemesidir/yadsıması dır. İkinci olarak da yine "Yeni Devlet"teki hatalı demokrasi anlayışıyla bağlantılı olarak yeni demokratik devlet (halkın cumhuriyeti) kurma zorunluluğunun hafifletilerek Nepal Halk Savaşının acil görevi/hedefi olmadığı ve bunun yerine bir çeşit/tip burjuva-demokratik cumhuriyetinin inşa edilmesinin zorunlu bir aşama/adım olduğu şeklinde savlar ileri sürülmektedir.

Demokrasi: Biçim ve İçeriği

İşçi'nin dokuzuncu sayıs ında bulunan birçok farklı belge de komünizme geçiş sürecinde proletarya diktatörlüğü altı nda demokrasinin önemi vurgulanmaktadır. Partinizin nihai hedef olan komünizme geçişte devletin sadece geçiş aşaması/biçimi olduğuna vurgu yapıyor olması

çok önemlidir. Ayrıca bu geçiş döneminde oluşturulan devlet yapısının somut politikaları, özellikleri ve alı nan tedbirlerle bu nihai hedefi amaçlamasının bir zorunluluk olduğu şeklindeki tespitinizde doğrudur.

“Yeni Devlet” teki bakış açısı “devletin yavaş yavaş ortadan kaldırılması nın” biçimsel/resmi demokrasinin basit bir açılımıyla/yaygınlaş tırılması yla mümkün olduğunu ima etmektedir. Bu savı desteklemek için de Lenin’den şu alıntıyı yapmaktadır: “demokrasi tamamlanmaya/eksiksizliğe ne kadar yakınsa o kadar gereksizleşir”. Fakat bu hususta birkaç noktaya değinmek gerekmektedir.

1) SSCB ve Çin deneyimleri ve dünya devrimlerinin geneli bize göstermektedir ki güçlü bir devlet mekanizması nın oluşturulması ve geliştirilmesi ihtiyacı bir ülkede devrim zafer ile sonuçlandıktan hemen sonra gereksiz kılınamaz.

“Yeni Devlet”te de kullanılan temel örneklerden biri olan güçlü daimi bir orduya olan ihtiyacın emperyalizmin hala hakim olduğu bir dünyada birden bire ortadan kalkacağını hayal etmek bile güçtür. Bunun Marx ve Engels’in hatta Lenin’in Bolşevik Devrimin arifesinde kaleme aldığı “Devlet ve Devrim” de öngördüğünden de uzun süreli olacağı/uzun bir sürece yayılacağı açık bir şekilde görülmüştür. 2) “Yeni Devlet”te Lenin’den alınan pasaj da Lenin ‘demokrasiden’ bahsederken seçimler ve seçilme hakkı şeklindeki biçimsel demokrasiden söz etmemektedir. Aksine, toplumun ezici bir çoğunluğunun “devleti idare edebilmeyi kendilerinin” öğrenmiş olacağına vurgu yapmaktadır. Bu bile kolaylıkla başarı labilir bir şey değildir ve özellikle de uluslararası emperyalizmin gücünü koruduğu şartlarda bunun dünya çapında gerçekleştirilmesi nesiller/kuş aklar alabilir. Fakat proleter devletinin kelimenin gerçek anlamıyla ne kadar demokratik olduğuna, özellikle de proletaryanın iktidarı altında proletaryaya ve komünizme geçiş hedefine ve ancak komünizmin gerçekleşmesiyle beraber devletin ortadan kalkmasına hizmet edip etmediğine dair çok önemli kriterler sunmaktadır. Burjuvazinin demokrasi anlayışı seçimleri ve biçimsel hakları demokrasinin temel özellikleri/karakteri/taşları olarak görmektedir. Klasik revizyonist anlayışa göre devlet halkın çıkarlarına hizmet ettiği sürece seçimler olsa da olmasa da demokratiktir. Fakat Mao, Çinli yoldaşların “Dört Bütün” olarak tabir ettiği ve Marx’ın komünist devrimin genelde bütün sınıfları ve sınıf ayrımlarını ve bunlara bağlı olan bütün üretim

ilişkilerinin, sosyal ilişkilerin ve bu sosyal ili şkiler üzerinden şekillenen bütün fikirlerin ortadan kaldırılması gerektiği şeklinde referans alınan sözlerinde dile getirilen problemlerin ortadan kaldırılmasının sorunun temeli ve özü olduğunu belirlemektedir.

Bunların üçü bir şekilde toplumda varlı ğını sürdürdüğü sürece; yani üretim ilişkileri burjuva haklarından tamamıyla arındırılmadığı, eski toplumdan kalan ayrımlar ve eşitsizlikler ve meta üretimi, alı m satımı ve değer yasası devam ettiği sürece yeni sömürü biçimlerinin ortaya çıkma ve bu sömürücü üretim iliş kilerinin temsilcilerinin ortaya çıkıp ba şka bir sınıf iktidarı kurma tehlikesi de var olacaktır. Sosyal eşitsizliğin ve burjuva hakların ifadesi olan tüm bunların varlığı uzun bir süre emperyalist ve gerici devletlerin varlığının da etkisiyle, onlarla olan etkileşimden dolayı ve onların nerede olursa olsun proletarya diktatörlüğünü yıkma çabalarıyla bağlantılı olarak daha da kuvvetlendirilecektir. Tüm bunlara bağlı olarak dünyada tarihsel sorunlara, dünya çapında komünizme varana kadar proletarya diktatörlüğünün gerekliliğine yapılan vurgu, proletarya diktatörlüğü nasıl hayata geçirilmeli ki, hem toplumu komünizme götürecek değişim dönüşümü dünya devrimi ile birlik ve diyalektik bir ilişki içinde olsun, hem de proletarya diktatörlüğü öncesindeki bütün diğer devletlerden farklı olabilsin şeklindeki bu ve benzeri sorular biz komünistlerin demokrasiden ne anladığımızın ve nasıl yaklaştığımızın temelini oluşturmaktadır. Bu bağlamda demokrasinin sınıf karakteri ve farklı toplumlarda farklı sistemlerdeki sınıf iktidar ı ve bunun Marx'ın da dediği gibi burjuva haklarının dar ufkundan hem maddi dünyada hem insanların düşünüşünde ki şekillenişinin ötesine gitmek hedefine nasıl ilişkilendiği bizler için büyük önem arz etmektedir.

Sosyalizmde Resmi/Biçimsel Demokrasi

Bizlerin iki parti olarak en önemli ortak kaygısı bugüne kadar ki proleter devrimleri ve diktatörlüklerin deneyimlerini toparlayıp ders çıkarmaktır. Kendi sını fımızın artı ve eksileriyle beraber birçok açıdan ve derinlemesine deneyimlerini gerçekten ciddi bir şekilde gözden geçirmediğimiz takdirde yirmi birinci yüzyılda devrim yapmamız mümkün değildir. Can alıcı çok önemli bir sorun olan geçiş dönemi olarak proletarya diktatörlüğünü anlayış ımızı bu mektupta derinlemesine ele alamayacağız. Yoldaş Avakian bu konuda epeyce yazmış bulunuyor ve sizlerin dikkatini özelliklede Kazanılacak Dünyanın 1992/17 sayısında K. Venu'ya cevaben

yazılmış “Demokrasi: Şu ana kadar olandan daha iyi yapabiliriz, yapmalıyız”, DEH’in iç yayı n organı olan Mücadele’nin Bahar 2005 sayısında tekrar yayınlanmış olan “Diktatörlük ve Demokrasi, ve Komünizme Sosyalist Geçiş Dönemi” ve sizlerin İngilizce yayın organınız İşçi’nin gelecek sayısında da bir bölümü yayınlanmak üzere gönderilmiş olan “ Yoldaşlarla Epistemoloji üzerine söyleşi: Dünyayı Bilmek ve Değiştirmek Üzerine” başlıklı yazılara çekmek isteriz.

Sosyalist geçiş döneminin sorunlarına dair daha derinlemesine bir senteze ulaşmak için her şeyin eleştirel bir şekilde yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini düşünmemize rağmen Marksist felsefenin temel taşlarından biri olan devletin yapısı ve proletarya diktatörlüğüne olan ihtiyaç gibi anlayışımızın bazı temel prensiplerine de sıkıca tutunmamız gerekmektedir. Her ne kadar “Yeni Devlet” makalesi proletarya diktatörlüğünü sözde savunuyor olsa da yönelimi burjuva demokratiktir ve eğer uygulanacak olursa proletarya diktatörlüğünün kurulmamasını yada kurulacak olursa da bir an önce terk edilmesini öngörmektedir.

İşçi’nin 9. sayısındaki makaleler proletarya diktatörlüğü altında ne tür yasalar, seçimler ve benzeri olmalı şeklindeki birçok zor soruna el basmaktadır. Bizim kanımıza göre en temel sorunları biçimsel demokrasinin ifadesi olan seçimler, birbirleriyle rekabet halinde olacak siyasi partiler gibi meseleler üzerinde yoğunlaştı rmak ciddi bir hatadır ve ya proletarya diktatörlüğünün terk edilmesi eğilimlerini yada birebir karşı devrimciler tarafından yıkılması olasılığını güçlendirir. Bu yönelim kapitalist restorasyonun esas sebeplerinden ve kitleleri toplumu daha ileri kökten bir değiştirme ve dönüştürmeye dahil etmenin asıl araçlarından dikkatleri uzaklaştırmaktadır.

Nihayetin de sosyalist toplumda yapılacak olan seçimler devlet aygıtı içinde revizyonizmin yükselmeyeceğinin yada devletin halkı ezen bir aygıt haline dönüşmeyeceğinin garantisi de değildir. Aynı şekilde özelliklede Batı burjuvazisi diktatörlüğünü uygulamak için burjuva demokrasisini uygun bir araç olarak görmektedir. Hatta Lenin’in de söylediği gibi “en uygun” biçimidir ve sosyalist toplumda özellikle de devlet ve devleti yöneten parti içinde ortaya çıkacak olan yeni sömürücüler birkaç yılda bir kitlelere oy kullanma hakkını tanıyıp yine de onları politik olarak pasif ve cahil kılabilir.

Bu bizlerin sosyalizm altında resmi demokratik hakların öneminin olmadığını ya da halkın hakları nı koruma altına/dikkate alacak anayasanın, yasaların ve normların olması gerekmediğini düşündüğümüz anlamına mı gelir? Hayır, bu bizim anlayışımız değil. Yoldaş Avakian son zamanki yazılarında sömürücü sınıflar ın iktidarı altındakinden farklı da olsa proletarya diktatörlüğü altında da halk ve devlet arasındaki çelişkinin devam edeceği şeklindeki Maoist anlayışı temel alarak toplumda bu tür garantilerin/hakların önemini vurgulamaktadır. Hatta sosyalist devlet yapısı/sistemi altında birbirleriyle rekabet halinde olabilecek politik partilerin, seçimlerin ve benzerlerinin olasılığını da incelemektedir. Aynı zamanda, Yoldaş Avakian'ın burada öncü tarafından yönetilen proletarya diktatörlüğünün sağlam/katı çekirdek olarak tabir ettiği "haylice esnekliğe sahip sağlam bir merkezden/çekirdek" çerçevesinde bu olasılıklar ele alınmıştır. Bu "sağlam merkez/çekirdek"'ten yoksun bir esneklik burjuva demokratik çoğulculuğuna dönüşür ve en kısa zamanda kapitalizmin yeniden inşasına ve halkları n çoğunluğunun gerçek diktatörlük boyunduruğu altı na girmesine sebep olur. Ve yine bu mektupta bu sorunların birçoğunu derinlemesine ele alma olasılığımız maalesef yok ve önemli olan bu noktalara kısaca değinip karakterize etmekteyiz. Bu sebeple, siz yoldaşlarımızın dikkatini Yoldaş Avakian'ın devletin özellikle de proleter devlet doğasına/yapısı na ve komünizme geçiş sürecine ilişkin sorunları ele aldığı "Diktatörlük ve Demokrasi, ve Sosyalizmden Komünizme Geçiş Dönemi" adlı konuşmasına, bu mektupla beraber gönderdiğimiz K. Venu'ya yazdığı polemiğe ve "Yeni Tip Devlet Olarak Sosyalist Devlet Üzerine Bazı Düşünceler" ve "Revizyonizm Değil, MLM'nin Yaratıcı Bir Şekilde Geliştirilmesi" başlıklı konuşmalarından yapılmış olan kısa alıntılara çekmek isteriz.

Bizler bunun "Yeni Devlet" ve diğer bazı belgelerdeki yaklaşımdan farklı olduğunu düşünüyoruz. Örneğin, Paris Komünün de kullanılan halkın direk yönetimini içeren birçok metodun birebir uygulanabileceği ve daimi ordunun dağıtılabileceği şeklinde birçok öneri var. Fakat, dünyada bugünün koşullarında daimi ordusuz bir proletarya diktatörlüğü olamaz. Gerçekte; sosyalizm kurulup pekiştirildikten sonra devrimci daimi ordunun dağıtılıp sadece başlangı ç seviyesine getirilmesi; uzun vadede dünya çapında sosyalizmden komünizme geçiş stratejik hedefi ile ilişkilendirildiği koşullarda halkın devrimci ordusunu dağıtmak sosyalist ülke içinde, emperyalist ve gerici devletlerdeki karş ı devrimci güçlere açık davettir ve halkı tamamıyla savunmasız

bırakmaktır. Bunun objektif sonucu da sosyalist toplumun yıkılarak ortadan kaldırıl ıp kitlelerin bir kez daha emperyalizmin ve gerici sı nıfların korkunç zulmüne maruz kalması olacaktır. Ayrıca Komün biçimini örneğin bütün resmi görevlilerin direk seçimlerle baş a getirilmesini devletin işleyişinin temel prensibi haline getirmek mümkün değildir. Tarih bize gerçek proletarya partisinin önderliği olmadan iktidarın alınamayacağını ve alındıktan sonra da pekiştirilip sürekliliğinin sağlanamayacağını göstermiştir.

“Yeni Devlet”’te sempatiyle tekrarlanmış olan Rosa Luxemburg’un Ekim Devrim’inin 1918 tarihli eleştirisinde partinin önderliğinin kaçınılmaz olarak partinin diktatörlüğüne dönüş eceği savunulmaktadır. Kesinlikle doğrudur ki; proleter devlet, öncü proleter partisi, daimi ordu ve benzerleri varoldukça halk kitlelerini ezen kendi karşıtına, burjuva devletine dönüşebilir. Şüphesiz aynı şey devrim içinde söylenebilir ve sürekli olarak komünizme doğru gelişeceğinin garantisi yoktur ve maalesef yoldan saptırılarak zıttına da dönüşebilir. Fakat bunu devrim yapmamaya sebep olarak gösteremeyiz. Devletin kendisinin de yavaş yavaş ortadan kalkacağı nihai hedef olan komünizme doğru ilerleyip ilerlemediği hala devletin varolmasına sebep olan objektif materyal ve ideolojik koşulların tümünü değiştirmek için devletin mücadele edip etmediği ve nasıl ettiğine bağlı dır. Bunun kolay yolu yoktur. Resmi demokrasi pratiğine ve kurumlarına dayanarak bunu yapmaya çalışmak sorunu çözmez. Proletarya diktatörlüğünü zorunlu kılan çelişkileri ortadan kaldırmadığı gibi devrimci mücadele içine çekildikçe sosyalist devletleri bir süre daha kuşatması altında tutacak olan sosyalist toplumda hala devam eden eşitsizliklerden, emperyalist ve gerici devletlerin varlığından da destek alan ve proletarya diktatörlüğünü yıkmayı hedefleyen güçleri kuvvetlendirecektir. Proletaryanın ve onun öncüsünün inhisarında olması gereken siyasi iktidar ve evet askeri gücün ; öncü partinin bileşenleri ve rolüne dair kararların genel seçimler yoluyla belirlenmesi de dahil olmak üzere herhangi bir yolla ortadan kaldırılması yada yadsınmas ı durumunda yukarda da belirttiğimiz birçok sebeple beraber kaçınılmaz olarak proletarya iktidarının kaybedilmesini ve gerici devlet iktidarının kelimenin her anlamıyla yeniden restorasyonunu getirir.

“Yeni Devlet” geçmişteki proletarya devletlerinin “kitlelere hizmet eden ve devrimin sürekliliğini sağlayan araçlar olmak yerine halkın efendisi ve karşı-devrimin birer aracı haline geldiğini ve devleti yavaş yavaş ortadan kaldırmak yerine baskının aracı olan büyük totaliter

bürokrasilere dönüştüğünü" belirtmektedir/savunmaktadır. Bu tabir devletin sınıf niteliğinden bağımsız ele alınması ndan kaynaklı mustarip olmaktadır ve devletin bir sınıfın diğerinin üzerinde egemenliğini sağlamak için varolduğu Marksist savunusunun yerine baskının toplum ve devlet arasındaki çeli şkiden kaynaklandığı şeklindeki küçük burjuva anlayışı yansıtmaktadır. Ve açıksözlü olmak gerekirse burjuvazinin proletarya diktatörlüğünü mahkum etmek için söylediklerini çağrı ştırmakta ve sosyalizm ve komünizmi hedefleyen proletarya ve komünist öncü önderliğindeki devrimlerin yargılanmasındaki burjuva bakış açısı ve metodu kabullenmektedir. Her ne kadar sosyalist toplum deneyimlerinin ve proletarya diktatörlüğünün derinlemesine ve kapsamlı bir şekilde ele alınması gerektiğinin çok önemli olduğu fikrini sizin Partinizle paylaşıyor olsak da; bunun MLM bilimsel metodu doğrultusunda ve varacağımız bilimsel sonucu çarpıtacak burjuva metot ve bakış açısının etkilerinden uzak durarak yapmak gerektiğinin de çok önemli olduğunu düşünüyoruz.

"Yeni Devlet"'te proletarya diktatörlüğü en iyi ihtimalle "zaruri ş er" olarak yansıtılmaktadır. Aslı nda proletaryanın ve onun sınıf ittifaklarının elinde bulunan devlet çok olumlu ve muhteşem bir kazanımdır ve halk kitlelerine dünyayı ve kendilerini değiştirmenin önünü açabilir. Bunun için de özür dileyici olmak gerekmez. Nepal'in kendisinde kurtarılmış bölgelerde şimdiden gerçekleşen sosyal ve kültürel dönüşümü hepimiz gördük ve bu proletaryanın öncü partisinin önderliğinde ülke çapında bir iktidarın kitlelerin elinde olması koşuluyla neler başarılabileceğinin ipucudur.
Proleter diktatörlüğünün "totaliter bürokrasi" olmadığının en bariz örneğini devrimci Çin'de görebiliriz. Ordu da dahil olmak üzeren devlet Mao'nun ve gerçek devrimcilerin önderliğindeyken muazzam devrimci dönüşümler gerçekleş miştir ve bunların en önemlisi de her geçen gün artarak kitlelerin farklı araçlarla (bire-üç komiteleri ve benzeri) devletin yönetimine/idaresine çekilmesidir. Çin gün geçtikçe devlet daha da güçlendiği için yavaş yavaş kapitalist ve "totaliter" olmadı. Kapitalistleşmesi için devlet iktidarının kapitalist yolcular tarafından ele geçirilmesi gerekiyordu; ki bunu Mao'nun ölümünden sonra bir darbe ile zaten yaptılar.

Aynı şekilde yukarda değindiğimiz benzer sebeplerden dolayı Luxemburg'un genel seçimler, "sınırsız basın ve toplanma özgürlüğü", ve partinin önderliğinin ortadan kaldırılması şeklindeki

reçetesi sadece “birkaç düzine” parti önderinin proletarya devletini idare etmesini engellemek yerine birkaç düzine (yada daha az) oportünistin ve kapitalist yolcunun devleti tekellerine almasını ve inhisarlarında olan bu devlet iktidarının sayesinde de tarihte defalarca şahit olduğumuz gibi halk yığınları için gerçek demokrasinin olmamasını sağlayacaktır.

Proletarya diktatörlüğü altında farklı siyasi partiler arasındaki rekabet mutlak olamayacağı gibi devletin proletarya devriminin hedeflerini ve devrimci mücadelenin kazanımlarını yansıtmak, pekiştirmek ve ilerletmek, toplumu ekonomik alt yapıda ve politik-ideolojik üst yapıda değiştirme ve dönüştürmeye devam etmek, dünya çapında devrimci mücadeleleri desteklemek ve “Dördün Hepsi”’nin kazanımına doğru ilerlemek ve dünya çapında komünizmi getirme şeklindeki sorumluluklarının da ne üzerinde ne de bunlara eşit değerde tutulabilir. Gerçekten bir devletin proletaryanın ve kitlelerin esas çıkarlarını temsil edip etmediği (nasıl ve ne kadar birbiriyle rekabet halinde olan partilerin seçimlerinin olup olmadığı değil) ancak ve ancak bu hedeflerin ilerletilip ilerletilmediğine ba ğlıdır. Her ne kadar seçimler, bazı yönleriyle farklı eğilim ve örgütlü güçler arasında rekabet, geniş anlamda demokrasinin ifadesi olan anayasa, yasalar ve benzerlerinin sosyalizmde oynadığı rol ve öneminin bir kez daha farkında olmamıza rağmen; tüm bunların hepsinin önemi ve oynadığı misyon birebir devletin yukarda da sıraladığımız hedeflerin gerçekten de ilerlemesini sağlayıp sağlamadığı, toplumun devrimci dönüşümü ve “Dördün Hepsi”nin kazanılıp dünya çapında komünizmi inşa etmenin önünde engel olup olmadığı , ve kapitalist restorasyonun, üretim ve sosyal ilişkilerde, toplumun politik ve ideolojik üst yapısında burjuva hakların geliştirilip yaygınlaşt ırılıp yaygınlaştırılmamasına, toplumun dünyadaki durumla ilişkisine ve dünya çapındaki devrim ve karşı-devrim mücadelesine nasıl ilişkilendiğine bağlıdır.

Gerçek devrimciler proletarya diktatörlüğünün oyla yıkılmasına kesinlikle izin vermemelidir. Proletarya iktidarı dönemlerinde bile dünya emperyalist sistemin baskısı ve yerel gerici sınıfların etkisiyle kitlelerin büyük bir çoğunluğunun kendi çıkarlarının aleyhine oy kullanabileceği koş ullar tasavvur edebiliriz. Eğer gerici sınıflar iktidara oyla geri dönecek olursa, orada kalırlar, proleter ve gerici devlet iktidarı arasında demokratik gidiş gelişlerin olmayacağı kesindir. Bir kez daha tekrar etmekte fayda görüyoruz; bu sosyalizmde sınırlı bir seçim rekabetinin makul olabileceğini yadsımıyor, fakat bu konuda atılacak herhangi bir adım proletarya diktatörlüğü

içinde, gerçek sınıf mücadelesinin hiçbir zaman üzerinde tutulmayarak ve hem somut ülke koşulları hem de enternasyonal boyutun birbiriyle olan diyalektik ilişkisi dikkate alınarak gerçekleşmelidir.

Evet, hem politik hem de kültürel hayatı nasıl diri tutarız gibi gerçek ve zor bir sorun var. Kitleleri devletin idaresini her geçen gün daha çok kendi ellerine almalarını nasıl sağlayabiliriz? Marx'ın dediği gibi onları yönetebilecek yetkinliğe nasıl getirebiliriz? Kendi sınıfımızın geçmişte bu meseleyi do ğru ele almakta karşılaştığı zorlukları de ğerlendirip, ders çıkarıp mücadele etmeliyiz. Fakat bu sorunları proletaryanın otoritesinin güçsüz olduğu koşullarda çözmek imkansızdır. BPKD devrimi sırasında Mao'nun Çin'deki otoritesinin çarpıcı bir şekilde güçlenmesiyle beraber emsali görülmemiş bir kitle demokrasisinin de gelişmesi arasındaki diyalektik ilişkiye bir kez daha bakabiliriz. Mao'nun rolüne "diktatörce" olduğu için karşı koyanların demokrasi anlayışının halkı nereye götürdüğünü hepimiz biliyoruz.

Halk Cumhuriyeti yada "Geçiş Biçimleri"?

"Yeni Devlet"'te "otokratik monarşiden burjuva demokrasisine ardından da proletarya demokrasisine doğru yürüyüş ümüz esnasında demokrasinin çeşitli karışık ve geçiş/ara biçimlerinden geçebileceğimiz olasılı ğını yadsımamal ıyız" ş eklinde bir noktaya değinilmiş. Bu cümle de proleter demokrasi inşa edilmeden önce Nepal monarşisinde devrimin burjuva demokrasisi şeklinde ve ayrı bir devlet iktidarı gerektiren özgün bir aşamadan "geçmesi" gerektiği savunulmaktadır (ya da en azından bunun olabilirliği reddedilmemektedir). Aynı tema Partinin diğer belgelerinde de işlenmekte ve özelliklede "Bizim Amerikalı Dostlarımıza" başlıklı makalede Nepal'daki devrimin acil görevinin halkın cumhuriyetini kurmak yerine ABD Bağımsı zlık Savaşından sonra George Washington tarafından kurulmuş olan burjuva cumhuriyetine benzer bir burjuva-demokratik cumhuriyet inş a etmek olduğu belirgin bir şekilde ifade edilmiştir. Böyle bir toplum yada devlet dünya tarihinin bu aş amasında ne Nepal'da ne ABD'de ne de dünyanın başka bir yerinde kitlelerin ihtiyacı olan bir şey değildir.

Britanya'dan bağımsı zlığını ilan ettikten 80 yıl sonrasına kadar ancak kanlı bir iç savaş la yıkılmış köleciliği bile ortadan kaldırmadan kurulmuş olan burjuva cumhuriyetine ve ABD burjuva demokrasisine bu makalede haylice cömertçe yaklaşılmışt ır. Ve ABD burjuva

demokrasisi her zaman işçi sınıfının ve ABD'de ezilen ulusların kanlıca bastırılması ve halk kitleleri üzerinde gerçek diktatörlüğü temsil etmektedir.

"Yeni Devlet"'te demokrasi hakkındaki kafa karışıklığını n ve burjuva demokrasisinin bazı yönlerine (rekabet içindeki partiler, seçimler ve benzerleri) yapılan aşırı vurgunun yeni demokratik devrim Maoist anlayışının terkedilmesine doğru bir eğilim içerdiği görülmektedir. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki Çin'de ve diğer birçok 3. Dünya ülkelerinin durumunda olduğu gibi Nepal'daki devrimin bu aşaması da burjuva-demokratik devriminin tamamlanmasıdır. Fakat bu makalenin gözden kaçırdı ğı burjuva demokratik görevlerin proletaryanın önderliğinde çözümlenmesi gerektiği ve burjuva cumhuriyetinin değil de özünde proletarya diktatörlüğü olan ve ulusal burjuvazinin de dahil olduğu toplumun devrimci ve ilerici kesimleriyle ittifak içinde yeni demokratik yada Halkın Cumhuriyetinin kurulmasının başını çekmesi gerektiğidir. Makale esas olarak Nepal'ın özgün koşullarına özellikle de monarşinin olmasının mücadelede bir ara-aşamayı gerektirdiğine değinmektedir. Şüphesiz ki monarş inin varlığı Nepal'ın özgün durumunun tahlili yapılırken ve Nepal devriminin stratejisini ve buna bağlı olan taktikleri belirlerken dikkate alınması gereken önemli bir faktördür; fakat bu durumdan Nepal'ın Asya, Afrika ve Latin Amerika'da diğer ezilen ülkelerden farklı bir kategoriye konulup farklı politik sorunlara sahip olduğu ve devrimin farklı aşamaları olması gerektiği sonucunu çıkarmak yanlış olur.

Her ülkenin kendi özgünlüğü vard ır: İran'da gerici diktatörlük teokrasi biçimini almaktadır,diğer birçok 3. Dünya ülkesinde parlamentolu yada parlamentosuz özü itibariyle tek parti diktatörlüğü vardır, di ğer bazı ülkelerde ise askeri yönetim yada monarşiler şeklinde de olabilir. Her ülke de gerçek devrimci strateji ve buna bağlı taktikler geliştirmek için bütün bu özgün koşullar tahlil edilmeli ve göz önünde bulundurulmalıdır. Fakat tekrar tekrar bu özgün biçimlerin devrimin özgün bir aşaması olarak (yada "Yeni Devlet"'te kullanılan "içinden geçmek" tabiriyle) "katıksız" burjuva demokrasisini gerektirdiği ve ancak bundan sonra devrimin proleter aşamasına ilerlenebileceği şeklinde savlar ileri sürülmektedir. Dünyanın hiçbir yerinde bu tür savların ve buna bağlı programların hayata geçirilme çabalarının yeni demokratik devrimin zaferi ve devrimin sosyalizme geçişine doğru ilerlemesiyle sonuçlandığı görülmemiştir.

Egemen sını fların ve onların siyasi temsilcileri olan parlamenter partilerin rolü ve karakterini özünde monarşi ile olan değil emperyalizm ve feodalizmle olan ilişkisi belirlemektedir.
Yeni demokratik devrimin hedefi burjuva cumhuriyeti kurmak ve inşa edeceği devlet yapısı da burjuva demokrasisi olamaz. Aslında Mao'nun Çin Halk Cumhuriyetinin kurulmasının önünü açan en önemli teorik çıkışlarından/buluşlarından birisi de buydu. Mao toplumdaki gerçek sınıf ayrımı nı gizlemek için burjuvazinin her zaman "vatandaş" kategorisi arkasında gizleneceğine vurgu yaparak; devlet yap ısının burjuva demokrasisi şeklinde değil de "sadece demokratik merkeziyetçilik üzerinde yükselen hükümetin/iktidarın devrimci halkın kendisini özgür ifade etmesini ve devrimin düşmanlarına karşı maksimum enerjiyle mücadele etmesini sağlayacağı" için "demokratik merkeziyetçilik" temelinde inşa edilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. (Yeni Demokrasi Üzerine) "Yeni Devlet" Lenin'den şu önemli alıntıyı yapmaktadır; "Kapitalizmden geçiş dönemi kaç ınılmaz olarak politik/siyasi biçimlerde çokluğu ve çeşitliliği de beraberinde getirecektir, fakat istisnasız özünde hepsi aynı olacaktır: proletarya diktatörlüğü". Fakat "Yeni Devlet"in bir sonraki paragrafında "Nepal gibi geri kalmış, yarı-feodal otokrasiden burjuva demokrasisine buradan da komünizme geçiş şeklinde bir hat izlenmesi gereken toplumlarda geçiş dönemi de doğal olarak daha çok çeşitlilik ve karmaşıklık içerecektir" söylenmektedir.

Yukarda sıralanan geçiş aşaması anlayışına/kavrayışına temelde yanlış bir yaklaşımdır. Proletaryanın önderliğinde demek ülkenin feodalizmden ve yabancı emperyalizminden kurtarma şeklindeki burjuva demokratik görevlerin burjuva demokratik devlet olmadan gerçekleştirilebilmesi demektir. Yeni demokratik sistemin kendisi Lenin'in proletarya diktatörlüğünün "politik/siyasi biçimlerde çokluğu ve çeşitliliği" olarak ifade ettiğinin gerçekten hayata geçirilmesidir. Yeni demokrasi ezilen ulus/ülkelere özgün proletarya diktatörlüğünün bir biçimidir ve burjuva demokratik devrimi dönüştürüp tamamlayarak sosyalizm aşamasına geçişin kesintisiz olmasını sağlamaktadır.

Çağımızda ülkelerin ve ulusların kurtuluşu eski tip burjuva demokratik devrimleriyle mümkün de ğildir. Bu öylesine söylenen "akademik" bir nokta yada daha da kötüsü somut koşullardan ayrıştırılmış stratejiye dogmatik bir bağl ılık değildir. Aksine, hem pozitif hem de çoğunlukla kitlelerin kanıyla ve kitlelerin kurtuluş mücadelesi pahasına haşin yenilgilerle sonuçlanmış negatif deneyimlerin birikimiyle kanıtlanmış gerçekliğe dayanan temel prensiptir. Bunun asıl

sebebi uluslararası emperyalizmin gücünün ezilen ulusların üzerindeki hakimiyeti pekiştiriyor olmasıdır ve bunun bir parçası da her ne kadar emperyalist kapitalin/sermayenin ülkeye girmesiyle beraber kapitalizm öncesi ilişkilerin bir kısmı sarsılıp, sınıf mücadelesi kızgınlaşsa da; Nepal'da feodalizm ve monarş i benzeri sosyo-ekonomik alt yapının ve üstyapının bazı geri yönlerini koruyup kullanma eğilimin de olmasıdır. İşte emperyalizm bir dünya sistemi olduğu için ve son tahlilde ancak bir başka dünya sistemiyle, komünizmle ortadan kalkabileceği için bu çağda hiçbir devlet ya emperyalist sisteme bağlı gerici sı nıflar tarafı ndan yada proletarya önderliğinde yönetilmeden uzun süre ayakta kalamaz. Parlamento yada monarşi, cunta yada tek parti diktatörlüğü, 3. Dünya ülkelerindeki gerici komprador bürokratik kapitalist rejimlerin diğer bütün çeşitlerinin ortak bir sınıf karakteri vardır ve bu sebeple proletarya önderliğinde olmayan bütün "geçiş biçimlerini" ("Yeni Devlet"te kullanılan tabiri kullanacak olursak) reddetmek zorundayız. Tarih bize birçok kez göstermiştir ki; komünistler bu tür hükümetlere katıldıkları zamanlarda geçiş sosyalizm ve komünizme doğru olmamış aksine felaketle sonuçlanan partinin dönüşümü gerçekleşmiştir.

Eğer burjuva demokratik cumhuriyeti inş a edilecek olursa devlet özelliklede ordu kimin elinde olacak? Büyük fedakarlık gösteren ve mücadele eden Nepal devrimci kitlelerinin elinde mi yoksa karşı-devrimci bir savaş yürüten Nepal'da ve dünyadaki gerici sınıfların elinde mi olacak? Komünistlerde dahil olmak üzere ezilen sınıf ve onun önderliğinin düşmanın direnişini haşince bastırmaya çalıştığı görülmemiştir; fakat sömürücü sınıflar devrimci kitleleri bastırmak için devlet gücünü kullanma fırsatını hiçbir zaman kaçırmamışlardır. Böyle bir devlet nasıl bir siyaset belirler ve toplum hangi yöne gider? Böyle bir devlet dünyadaki diğer devrimci güçlerle ittifak içinde mi olur, yoksa bu yeni devletin kendisi emperyalistler tarafından ş ekillenen "uluslararası camianın" bir parçası haline mi gelir? Sadece Marksist teorinin özü değil hayatın kendiside sınıf karakteri olmayan bir devlet olmadığını ve devletin bir sınıfın diğer sınıf üzerindeki hakimiyetinin bir aracı olduğunu göstermektedir.

Taktikler ve Strateji

Demokrasi ve diktatörlük tartışmasında su yüzüne çıkan sizin açınızdan da temel politik ve ideolojik çizgi sorunu olan hususlarda yoğunlaştık. Devrim çalkantısının karmaşıklığı içinde

ilerleyebilmek için gerekli siyaset ve taktikleri bir partinin doğru belirleyebilmesi için devrimin doğası, a şamaları ve görevlerine ilişkin stratejik sorunlar konusunda çok net olmak gerekir. Bugün Partinizin hayata geçirdiği somut taktikler üzerine fikir beyan edebilecek kapasite de değiliz. Örneğin; Partinizin yapmış olduğu tek taraflı ateşkes çağrısının doğru ve yararlı olup olmadığını bilecek yada "stratejik saldırı" ya, somut sınıf ittifakları ve özgün politik manevralara dair kesin bir fikir oluşturabilecek yetkinlikte olduğumuzu düşünmüyoruz. Fakat bazen bir ülkede devrim sürecinde kullanılan taktikler siyasi çizgi sorununda yoğunlaşmayı da beraberinde getirebilir, ve bu durumlarda enternasyonal hareket içindeki yoldaşlara bu sorunları bütünlüklü olarak kavramak ve gerektiğinde kaygılarını ve hemfikir olmadıkları hususları bildirmek sorumluluğu düşmektedir. Hepsinden daha önemlisi de devrim sürecinde strateji ve taktik arasındaki ilişkiyi belirleyen temel ilkeler vardır ve bunlar MLM'nin temel prensiplerinden oluşur.

Biz sık sı k "prensipte katı , taktikte esnek" olunması gerektiğini söyleriz. Bu strateji ve taktik arasındaki zıtların birliğini doğru yansıtmaktadır. Bu çelişkinin ana tarafı ve karakterini belirleyen yönü stratejidir. Bu sebeple aynı taktik hangi strateji tarafından belirlendiğine ve hangisine hizmet ettiğine bağlı olarak tamamen farklı anlamlar ifade edebilir. Bu gerçekliği Peru'daki anlaşma/görüşme sürecini takip ederken "savaşmak için görüşmek/anlaş mak" ve "görüşmek/anlaşmak için savaşmak" arasındaki çok temel farkla daha iyi gördük. Kısacası hem devrimci hem de revizyonist strateji savaşma ve anlaşma taktiklerini (ve diğer birçok politik faaliyeti) kullanma esnekliği gösterebilir. Fakat devrimci perspektife göre anlaşma/görüşme ve uzlaşma taktiklerinin gerekliliği, nasıl ve ne zaman olacağı eski gerici devletin tamamıyla ortadan kaldırılması stratejisi rehberliğinde belirlenir. Revizyonist yönelim açısından ise örneğin Filipinler Komünist Partisi'nden Villalobos'un 1980'lerde stratejik olarak açıkça savunduğu proletarya ve gerici sınıfların iktidarı paylaşacağı "kısmi iktidar" (şu ünlü "Nikaragua modeli") gibi stratejide uzlaşmaya gitmek de hedefler arası nda olabilir. Ve bu "Nikaragua modeli", "kısmi iktidar" stratejisi de silahlı mücadele ve anlaşma/görüşmelerini gerekli kılmıştır.

Böylece görülmektedir ki bu iki model de, iki yolda belirli stratejik hedefleri gerçekleştirmeye çalı şırken birbirine benzer birçok taktik kullanmaktadır. Fakat bundan her stratejinin her taktiği meşrulaştırdığı sonucunu çıkaramayız. Örneğin, gerici askeri yetkililer de Mao TseTung'u

sadece komünistlerin taktiklerini anlamak için değil aynı zamanda Mao'nun prensiplerinin ve taktiklerinin bazılarını kendi karşı devrimci savaşlarında kullanmak içinde inceliyorlar. Örneğin, karşı güçler hakkı nda sana istihbarat taşıyacak, benzeri yardımlarda bulunacak ve senin orduna sempatiyle bakan bir nüfusun olmasının avantajlarını anlamak o kadar da zor olmasa gerek. Vietnam Savaşı sırasında ABD ordusu bu siyaseti halkın "kalbini ve bilincini kazanmak" olarak adlandırmıştı . Şüphesiz ki halkın "kalbini ve bilincini kazanmak" bir yana, dünyanın dört bir yanında ve ABD'de milyonlarca insan tarafından sadece bu cümlenin kendisinden dolayı alay konusu olmu ştur. Fakat bu ABD'nin gerçekten de halkın "kalbini ve bilincini kazanmayı" umarsamadığı ve istemediği, sadece katliam ve işkencelerin üstünü kapama amaçlı kaba propaganda ve ikiyüzlülük olduğu anlamına mı gelir? Hayır, ABD ordusu Vietnam'da halk kitlelerini hem kazanmak istedi hem de buna ihtiyacı vardı. Fakat Vietnam gerici iktidarını koruma ve ulusu ABD emperyalizminin boyunduruğu altında tutma şeklindeki stratejik hedefi halkı kazanma taktikleriyle antagonistik çeliş ki içindeydi. Bu sebeple halkı kazanmak yerine bu gerici hedefe hizmet edecek toplu katliam, işkence ve tecavüz gibi gerici taktikler kullanılması gerekti ve bunlara bel bağladı.

Bu örneği vermemizde ki sebep strateji ve taktikler arasındaki ilişkiyi göstermektir. Taktiklerin bazıları hatta büyük bir çoğunluğu herhangi bir sını f gücü tarafından kullanılabileceği gibi toplu katliam, işkence ve tecavüz gibi bazı taktikler vardır ki proletarya tarafından asla kullanılmaz/kullanılmamalıdır. Ve kitlelere güvenmek, onlarla acıyı ve sevinci paylaşmak, orduda demokrasiyi uygulamak gibi bazı taktiklerde vardır ki gericiler tarafından isteseler de etkili bir şekilde kullanılamazlar. Bu esasen sübjektif niyet sorunu değil tamamen sınıf karakterinin ve sınıf objektiflerinin özgün taktikleri tayin ediyor olması sorunudur.

Eğer amaç "politik/siyasi çözüm" bulmaksa o zaman bu stratejik hedefe hizmet edecek ve bunun için ihtiyaç duyulan savaşı başlatmak ve bunun sık sık durdurulan ve yeniden başlatı lan bir savaş biçimini alması veya somut ve acil politik/siyasi sonuçları hedefleyen askeri taktiklerin belirlenmesi elbette ki mümkündür. Bu tür taktiklerin ve askeri eylemliklerin (kaçırma, egemen ulustan olan sivillere saldırı ve benzerleri) çoğunlukla milliyetçi güçler tarafından kullanıldığını görmekteyiz. Toplumun radikal bir şekilde dönüşümünü, dünya çapında nihai hedefi komünizm olan sosyalizme doğru ilerlemeyi hedefleyen MLM öncülüğündeki bir devrimin amacı her

şeyden önce gerici devleti tamamıyla yıkmak olmalıdır ve stratejik savaş kuralları/yasalarıyla belirlenmelidir.

Taktikler ve strateji birbirini etkiler mi? Evet, birbirlerini çoğunlukla etkilerler. Özelliklede taktiklerin stratejiyi değiş tirme/dönüş türme tehlikesi vardır. Türkiye-K. Kürdistan'dan MKP'li yolda şlar bu sorunu "taktiklerin stratejiyi yiyip bitirmesi" ve "siyasetin politikayı yiyip bitirmesi" şeklinde özetlemektedirler. Taktikler ve strateji arasındaki çelişkinin antagonistleşmesi tehlikesi vardır ve bu durumda ya taktikler stratejiyle uygunluk içeren bir çizgiye getirilmeli ya da stratejinin olduğundan başka bir şey haline dönüşmesi tehlikesi vardır. Örneğin yeni demokratik devrimi ülke çapında gerçekleştirmeyi hedefleyen halk savaşı stratejisinin değişerek sadece "siyasi iktidarın" alı nmasını hedefleyen bir savaşa dönüşmesi tehlikesi vardır. Çoğunlukla devrimci yönelimden reformizme eğilim şeklindeki bu olumsuz dönüşüm sadece özellikle de partinin ara ve kararsız sını flarla birlik sağlamaya çalıştığı durumlarda değil, aynı zamanda bilinçli önderliğin ve proleter devrimcilerinin sürekli olarak mücadele taktilerinin devrimin stratejik hedeflerine uyumu sağlamak için de mücadele etmediği durumlarda da gerçekleşir.

"Anlaşmak için savaşmak" yada "savaşmak için anlaşmak": Peru Komünist Partisi içindeki Sağ Oportünist Çizgi (SOÇ) tarafı ndan ileri sürülen "barış anlaşmaları" taktiğinin nasıl değerlendirilmesi gerektiği noktasında yürüttüğümüz mücadelede bizim Hareketimizin önüne çıkan en temel sorun ve ayrım çizgisi buydu. Şüphesiz ki anlaşmanın veya ateşkesin olup olmaması esas sorun değil. Çünkü revizyonizm de silahlı mücadeleyi kullanmıştır ve Filipinler Komünist Partisi'nden Villalobos tarafından teorileştirilen ve amacın sadece "kısmi iktidar" olması gerektiğinin savunulduğu Nikaragua modelinin bize açık bir şekilde gösterdiği de budur. "Kı smi iktidar" kısacası eski devlet yapısının tamamıyla yıkılmamasını, ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının kökten değiştirilmemesini ve proletarya diktatörlüğünün (sözkonusu olan ülkenin tarihsel olarak gelişimi içinde olabilecek sınıf ittifaklarının herhangi biçimiyle) kurulmamasını kabul etmek anlamına gelmektedir. Bazen revizyonistler ve oportünistler "anlaş mak için savaşmak" amacını açıkça beyan etmektedirler. Fakat "anlaşmak/görüşmek için mi savaşıldığı" yoksa "sava şmak için mi anlaşma/görüşmelerin yapıldığı" prensiplerinden hangisinin hayata geçirildiği meselesi sadece önderliğin sübjektif niyeti sorunu değil, partinin uygulamaya geçirdiği ideolojik ve politik çizgisinden ayrı tutulamaz bir sorundur. (burada bu iki

çizginin hangisinin neyi temsil ettiği benim için çok net değildir…. çev. Notu)

Sorgulanması Gereken Bir Öneri

İşçi'nin 9. sayısında şu ifade bulunmaktadır; "Ülkede iki farklı ideolojinin, iki ordunun ve iki ayrı devletin olduğu bu koşullarda; Parti iki ordunun da terhis edilerek Birleşmiş Milletler ve uluslararası insan hakları örgütlerinin gözetiminde yapılacak Genel Meclis seçimlerini kabul edebilir". Bizim kanımızca bu "taktik" yeni demokratik devrim hedefine antagonistiktir. Eğer Kraliyet Hükümeti ve "enternasyonal camia/cemiyet" bu teklifi kabul eder ve bu taktik hayata geçirilerek Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) terhis edilip sonuç itibariyle dağıtılacak olursa; bu devrimci mücadele için ciddi bir gerileme hatta gericiler tarafından bastır ılıp yenilgiye uğratılması anlamına gelebilir. (Ve sınıf düşmanları nın böyle bir teklifi kabul etmelerinin asıl sebebi de bu olabilir.) İşte bu taktiğin devrimci stratejiye uygun düşmemesinin, onunla antagonistik bir ilişki içinde olmasının açık bir örneğidir.

Özelliklede BM'nin ve diğer emperyalistlerin himayesinde ve denetiminde gerçekleşecek ve proletaryanın halk cumhuriyeti talebinin ağırdan alındığı yada rafa kaldırıldığı "Tam ve adil seçimler" sözü beraberinde sınıf güçlerinin olumsuz ittifakını hatta 10 yıldır kitleleri halk savaşıyla önderlik ederek kazanmış olan Parti için bir felaketle de sonuçlanabilir. İşte tam da mücadeleyi hedefe taşımaya, ülke çapında iktidarı büyük bir sıçramayla almaya özellikle de halk savaşının bir kazanımı olarak bu kadar yaklaşmışken; bu seçim süreciyle beraber cephede kahramanca yürütülmüş mücadelenin ve gösterilen büyük fedakarlığın pahasına bütün kazanımları kaybedebilirsiniz.

Eğer Parti emperyalistlerin denetiminde gerçekleşecek bu seçimlerin sonucunu kabul etmeyecek olursa durum ne olur? İşte tam da bayrağınız altına çekmek istediğiniz sınıflar ve toplumun diğer tabakaları ihanete uğradıklarını düşünecektir. Taktiğiniz ters tepecek, gelip sizi vuracaktır.

Şu anda egemen sınıfların böyle bir öneriyi kabul etme ihtimalinin olmaması ve bu taktiğin onlar tarafından benimsenmeyecek olması; yine de bu öneriyi meşrulaştırır mı? Komünistler kabul edilmeyeceğini ve hükümlülüklerini yerine getirmek zorunda kalmayacaklarından emin

oldukları öneriler sunma yada sözler verme hakkına sahipler mi? Hayır, komünistlerin gerçeği söyleme ve temsil etme gibi temel sorumlulukları vardır. (Örneğin, Nepal'da sosyalist devlet kurulduğunda yoksulluğun ortadan kalkacağını söyleyemeyiz, fakat sosyalizmde halkın karş ılaştığı sorunları çözebilmesi için kendi çabalarıyla ve tüm enerjileriyle adım adım nitel bir değişiklik getirebilmelerinin önünde ki sosyal engellerin ortadan kalkacağını söyleyebiliriz.) Ayrıca komünistlerin tutması sakıncalı olan ve kendilerinin de tutmak istemeyeceği önerilerde de bulunup/sözler vermesi felaket sonuçları olacak aksamalara/başarısızlıklara da kapıyı açacaktır.

Bugün gericilerin kabul etmesi imkansız görünen şeyleri yarı n kabul etmelerinin onlar için bir gereklilik olarak ortaya çıkma tehlikesi de vardır. Yarın böyle bir durum ortaya çıktığın da Partinin bugün çözüm olarak sunduğuna kar şı kitleleri birleştirip seferber etme kapasitesi azalacak, bu çok güç olacaktır. Ülkenizdeki gericiler ve onların enternasyonal efendileri de çok iyi biliyor ki onlar için kalıc ı bir çözüm olmasının yolu sizin öncü Partinizin ortadan kaldırılmasından geçmektedir (ancak bu şekilde Partinizin askeri, politik ve ideolojik olarak zayıf düşürülmüş bazı öğelerine gericiler tarafından yönlendirilecek olan "siyasi süreç" içinde meş ru bir yer ayırabilsinler). Fakat kendi haşin yenilgilerinin önüne geçmek için de İşçi'nin 9. sayısında dile getirilmiş olan öneri çizgisi ekseninde bir çözümü kabul etme durumunda olabilirler. Düşman böyle bir "siyasi/politik çözümü" kabul edecek olsa bile bu tarihte bir çok kez tanıklık ettiğimiz (Endonezya, Şili, 1963-Irak) askeri olanaklara güvenerek getirilecek olan askeri çözüme bir ön hazırlık da olabilir.

Yukarda sıraladığımız devrimi ezici bir yenilgiye hazırlayacak tehlikelerin ötesinde bu "taktik" beraberinde hiçbir şey getirmese bile devletin doğasına ilişkin yaygınlaştırdığı hatalı anlayıştan dolay ı bile olumsuz sonuçları olacaktır (hem ş u anda varlığını devam ettiren gerici devlet hem de ilerde Nepal'da kurulacak proletarya diktatörlüğünün herhangi biçimi). Hareketimizin tarihinde daha başından beri demokrasi ve diktatörlük üzerine temel Marksist anlayışımıza saldı rılara ve çarpıtmalara tanıklık ettik; bunun tekrar tekrar, yeni biçimlerde ortaya çıkacağına ve bunun üzün süreli bir mücadele olacağına dair elimizde yeterince materyal ve ideolojik sebep bulunmakta. Ayrıca bu konuda ki oportünist ve revizyonist çizgiyi yenmenin de pek kolay olmadığını gördük. Eğer komünist devrimcilerin kendileri taktikleriyle bu çok önemli konu

hakkında kafa karı şıklığı, eklektik ve daha da kötüsü saçma fikirlerin yaygınlaşmasına sebep olacak olursa; kaçınılmaz revizyonist ve oportünist çarpıtmalar ortaya çıktığında bunlara karşı zafere varmak daha da zor olacaktır.

“Enternasyonal Camia” Üzerine

Şüphesiz ki “enternasyonal camia” özünde dünya emperyalizmi, onun hakimiyeti altında gerici devletler ve emperyalist dünya sistemine bağlı devlet adamları, ünlüler, gazeteciler ve entelektüeller anlamına gelmektedir. Bu “enternasyonal camianın” çelişkilerden azade monolitik gerici bir blok olduğu anlamına mı gelir? Hayır, emperyalistler arasındaki çeliş kiler her geçen gün derinleşmekte ve entelektüel kesim arasında emperyalist sistemin bazı yönlerini eleştiren ve karşıçı kanlarda bulunmaktadır; ve bu çeliş kilerin varlığı proletarya partisinin düşman saflarındaki bu çelişkilerden faydalanarak egemen sınıflara bağlı olan bazı “fikir üreticilerini” kazanmaya çalışıyor olmasını gerekli ve doğru kılmaktadır. Fakat burada da “enternasyonal camianın” temel karakteristik özellikleri noktasında genelde olduğu kadar Nepal’daki Halk Savaşı özgülünde de çok net olmak gerekir.

2005 yaz ayları nda Hindistan basınında çıkan bir makalede “Maoistlerin iktidara gelmemesi noktasında enternasyonal camiada genel bir fikir birliğinin olduğu” söylenmekteydi. İşte bu özünde birçok gerici devletten oluşan ve onlar tarafından şekillenen “enternasyonal camianın” genel tavrının doğru bir özeti değil mi? Biz bunun doğru olduğunu düşünüyoruz. Emperyalist güçler arasında bir zamanlar Çinli yoldaşların da dile getirdiği gibi hem rekabet/çekişme hem de yakınlaşma/birleşme vardır. Fakat aralarındaki çelişki ve enternasyonal durum hiçbir emperyalist gücün Nepal üzerine siyaset noktasında diğerlerinden kopacağı kadar keskinleşmemiştir ve bu sebeple Nepal’daki Halk Savaşı özgülünde yakınlaşma/birleşme temel yönelimi belirlemektedir.

Uluslararası sahnede/arenada Hindistan, Çin, İngiltere ve ABD’de dahil olmak üzere birçok aktörün farklı roller oynayıp farklı demeçler verdiği bir gerçektir. ABD ve Birleşik Krallığın (Britanya) emperyalist çıkarlarının birbirine geçmiş olduğu defalarca kanıtlanmıştır ve Britanya’nın tüm emperyalist stratejisinin temelini oluşturanın ABD’nin dünya hegemonyasını kabul edip ona hizmet etmek olduğu bir gerçekliktir. Tony Balair’in Irak Savaşın’da George

Bush’a utanmaz amadeliği de bu “özel ilişkinin” en son kanıtıydı. ABD ve Britanya arasındaki fark ise emperyalist yağmacılığa gelince tamamen birlik içinde olmalarına rağmen kamuoyu karş ısında farklı ve kendilerine özgün rollerinin olmasıdır. Bugün hala Britanya emperyalizmi demokrasi ve insan hakları gibi laflarlar ballandırı p süslemeye devam ederken, yine bunları da kullanan ABD ise en güçlü “silahı/savunusu” olan ekonomik ve askeri gücünü açıktan kullanmak zorundadır, kullanabilmektedir de. Bu yeni bir şey değildir; daha Çin devriminin arifesinde Mao bu ikisi arasındaki işbölümüne işaret etmiştir. Çok açık bir şekilde görülmektedir ki bugün dünyadaki belirli durumlarda ABD ve Britanya alışılmış “iyi polis, kötü polis” rollerini oynamaktadırlar.

Peki Irak savaşına karş ı çıkışları yla ABD emperyalizmiyle aralarındaki çelişkinin derinleştiği görünen Fransa ve Almanya gibi ülkeler? Evet, bu çelişkiler gerçektir ve her geçen gün daha da büyümektedir. Fakat bu gerçeklik herhangi bir şekilde bu devletlerin emperyalistlerin ve gericilerin Nepal üzerine egemen siyasetlerine ciddi bir şekilde karşı çıkacakları anlamına da gelmemektedir.

Ve yine bu resimde, Nepal Kraliyet işkencecilerine yoldaşları teslim eden Hindistan’ın Halk Savaşına nasıl yaklaştığını ve devletin doğasının ne olduğunu çok iyi biliyoruz.
Nepal’da yapılacak “seçimlerin denetlenmesi” için BM’i çağırmak demek şu yukarda sıraladığımız ve onlar gibi diğer güçleri çağırmak demektir; ki bu olumlu faydaları olmayacak fakat zararlı ve felaket bir yenilgiyi beraberinde getirme potansiyeli olan tehlikeli bir plandır.

Irak’ın işgalinden dersler çı karabiliriz. Emperyalist güçler bu konuda keskin bir şekilde bölünmüş, Saddam Hussein rejiminin farklı emperyalist devletlerle uzun süreli ve kapsamlı ilişkilerinin olmasına rağmen BM ABD saldırganl ığı için sahnenin hazı rlanmasına yardım etmiştir. Son dakikada BM Güvenlik Konseyi savaşa onay ını vermemesine rağmen ne savaşı kınamış ne de durdurmak için çaba sarf etmiştir. Tarihin bu kesitinde özelliklede halkın gerçek devrimci mücadelesine ilişkin BM’in ABD emperyalizminin çıkar ve hedeflerine ters düşecek bir rol oynamasının mümkünü yoktur. Fransa ve Almanya bile Irak’a ilişkin bugünkü duruşlarıyla bu gerçekliği belli etmektedirler. Evet, işgal yanlış tı, hatta illegal ve haksız bir savaş bile olabilir; fakat bir kere oldu ve ABD’nin “başarıyla” çıkması nı ummaktan “başka bir seçeneğimiz yok”

çünkü ABD'nin yenilgiye uğratı lıp kovulması şeklindeki alternatif senaryoda dünyanın çok önemli bir bölgesi istikrarsızlaşıp denetim altından çıkacaktır demektedirler.

Eğer kafanızda "uluslararası camianı n" Maoistlere Saddam Hüssein'e gösterdiklerinden daha çok tolerans göstereceği şeklinde bir fikir varsa; bu hemen vazgeçilmesi gereken tehlikeli bir yanılsamadır. "Uluslararası camianın" nezdinde kimin demokrat, kimin insan haklarını ihlal ettiği, kimin tiran, terörist yada ermiş olduğu politik güçlerin ve rejimlerin demokratik olup olmaması na değil, dünya emperyalist sisteminin çıkarlarına faydalı bir güç olup olmadığına bağlıdır. Libya'nın Albay Gaddafi'sinin "terörist" olmaktan "sorumlu devlet adamı" olmaya terfi edilişine, toprak reformu sürecinde altı (evet, altı!) beyaz çiftçinin ölümünden sonra Robert Mugabe'nin "çok da fena olmayan eski devrimci" olmaktan "kanlı tirana" düşürüldüğüne ve benzerlerine şahit olduk. Partinizin kitlelerle sıkı ve derin bağının olduğu, onların desteğine ve güvenine dayanıyor olduğu, toplumun ezici bir çoğunluğunun dahil olduğu geniş birleşik cephenin mimar ı olduğu gerçekliğinin hiçbiri "uluslararası camianın" nezdinde sizin meşruluğunuzun kanıtı değildir. Tarihte ve başka hiçbir toplumda benzeri görülmemiş bir şekilde kitlelerin toplu politik seferliğinin ve en geniş demokrasinin, toplumu eleştirmek, mücadele etmek ve değiştirme hakkının olduğu gerçek demokrasinin hayata geçirildiği BPKD sırasında bile Mao ve Çin Komünistleri "totaliter" olmakla karalanıyorlardı.

Nepal ve Emperyalist Dünya Düzeni

Gerçekte, "uluslararası camianın" desteğine ba şvurmak; objektif olarak devrimin bugün ki dünya düzenini bozmayacağını , Nepal'da devrimcilerin monarş inin yerine kuracakları devlet tipinin bugün ki haliyle bile enternasyonal ilişkiler ağını n bir parçası olabileceğini deklere etmektir. En az Nepal'da gerçekleşecek yeni demokratik devrimin tek başına varolan/bugün ki dünya düzenini değiştirmeyeceğinin bir gerçek/doğru olduğu kadar bugün varolan dünya düzeninin halkın gerçek devrimci devletine/iktidarına tolerans göstermeyeceği de bir gerçekliktir. Ve şüphesiz ki bu Hindistan ile somut ve direk ilişkilidir.

Eğer devrim varolan sosyal koşulları değiştirmek ve emperyalist dünya düzeninin boyunduruğu altında bulunmayan, ona entegre edilmemiş bir ekonomik sistem inşa etmek, dünyanın diğer yerlerindeki devrimci mücadeleleri desteklemek gibi yapması gerekenleri yapmaya giriştiği an

hiç şüphesiz emperyalistler, gerici devletler ve “uluslararası camia” yapacağınız her şeye şiddetle karş ı çıkmak bir yana iktidara gelmenizi engellemek isteyeceklerdir. Ve iktidara zaferle gelecek olursanız iktidarınızı yıkmak için askeri müdahale/saldırganlık, ekonomik sabotaj ve ambargodan casusluk ve karşı-devrimcilerin finanse edilip eğitilmesine kadar emperyalistler ve Hindistan için artık gündelik iş haline gelmiş her türlü girişimde bulunacaklardır.

Bu emperyalist yağmacılar ve onların kukla devletleri tarafı ndan “denetlenecek” hiçbir seçim gerçek devrimci bir devletin ortaya çıkmas ına izin vermez. Onların “adil” seçim diye tabir ettikleri şeye bir bakı n. Fransa ve Almanya gibi ba şından işgali desteklemeyen güçler bile ABD’nin iş gali altında olan Irak’ta yapılan seçimleri çokça “adil” görmektedir. Mısır’da nüfusun sadece yüzde 16’sının sandıklara gittiği seçimlerde Mubarak’ın seçilmesi “örnek” gösterilmektedir. Seçilen devlet başkanlarının gerçek devrimci ve komünist olmadığı, hatta anti-emperyalist olup olmadıkları bile tartışmalı olan seçim sonuçlarının onlar ın istediği gibi olmadığı Zimbabwe ve Venezüella gibi ülkelerde seçimlere hile karıştığı ve kabul edilmez oldukları söylenmektedir. Nepal’da da ancak halkın cumhuriyetinin yükselişini/çıkışını önleyecek bir seçim “uluslararası camia” tarafından kabul görür.

Yukarda sıraladıklarımız “uluslararası camianın” seçim süreçlerini nasıl denetlediklerinin sadece ortada olan açıkça yaptıklar ının kısa bir özetidir. Fakat “uluslararası camianı n” ekonomik, diplomatik, politik ve askeri gücünü kullanarak halkın fikirlerini ve oylarını “şekillendirdiği” ve işte halkın sözde ba ğımsız iradesini kontrol (“denetlemesinin”) etmesinin daha derin ve önemli yolları da vardır. Örneğin, 1980’de Nikaragua’da Sandinista rejimine “serbest/özgür seçimler” dayatılmıştı. Bu ABD’nin muhalefet adaylarına bolca para aktarmaya serbest olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca seçimler öyle ko şullar altında yapılıyordu ki rejimin (Sandinista rejimi çev. Notu) lehinde oy kullanmak aynı zamanda aşırı ekonomik yoksunluk, karşı-devrimci saldı rıların ve şiddetin, emperyalistlerin ve gericilerin askeri müdahalesinin yoğunlaşıp artması tehlikesinin de lehine oy kullanmak anlamına gelirken; rejim aleyhinde oy kullanmakta ambargonun bitmesi, barışın gelmesi ve yaşam koşullarının düzelmesi anlamına geliyordu. İşte bu koşullar altında sadece en geri kesimin değil halkın büyük bir çoğunluğunun “serbestçe/özgürce” Sandinista rejiminin aleyhinde oy kullanması pek de şaşırtıcı değil.

Bizim dikkatinizi çekmek istediğimiz nokta Partinin ve onun yaratacağı yeni devletin tüm bunlar ı pasif bir şekilde kabul edeceği de ğil. Şüphesiz ki Nepal'daki mücadelenin çok önemli bir rolü var ve "Halkın Nepal'ından Ellerinizi Çekin" şiarını, dünyanın dört bir yanında özelliklede ABD, Hindistan ve direk bağları olan diğer bütün ülkelerde Halk Savaşına emperyalist ve gerici müdahaleye karşı uluslararası boyutta yükseltmek gerekmektedir. Fakat Parti bu alanda (seçimler vb. konusunda çev. Notu) hiçbir yanılsamaya zemin oluşturmamalı ve Parti üyelerinden ve kitlelerden hiçbir gerçeği saklamamalıdır. Sizlerin "uluslar arası camianın" nezdinde "terörist mi" yoksa "demokrat mı " olduğunuzu belirleyecek olan sizin tabiatınız değil onların tabiatıdır. İşte bu sebeple Mao doğru olarak eğer düşman tarafından hiçbir olumlu yanımız olmadığı söylenip bize saldır ılıyorsa bu işimizi iyi yaptığımıza işarettir; yok eğer düşman bizim "demokratik" yanımıza övgüler yağdırıp duruyorsa işte burada tehlikeye dikkat etmemiz gerektiğine vurgu yapmaktadır. BM'in ve "uluslararası camianın" doğasını yanlı ş yansıtan ve onlara ilişkin kafa karışıklığını artıran makaleler ve çağrılar; bunlar karşısında devrimci güçlerin ve kitlelerin ödünsüz/sağlam durma kapasitelerini zayıflatmaktadır.

Demokrasi ve Orta Tabaka

Çok açıktır ki; yeni demokratik devrimin özellikle de tüm ülkede siyasi iktidarı ele geçirebilmesi için en önemli görevlerinden biri şehirlerdeki ulusal burjuvaziyi ve onun etkisi altında olan diğer sınıf ve tabakaları kazanmaktır. Tarihsel olarak ezilen ülkelerde biçimsel/resmi demokrasinin tuzağına özelliklede toplumun bu tabakaları kapılmışken hayatı parlamentolu yada parlamentosuz hemen hemen aynı şekilde süregelen ve özelliklede kırda yaşayan halkın büyük bir çoğunluğunun bu yanılsamalara kapılma olasılığı çok daha azdır.

Yeni demokratik devrimin burjuva demokratik nüvelerinden dolayı toplumun bu tabakalarını kazanmak ve onlara uzun bir süre çıkarlarının korunacağının garantisini vermek hem mümkün hem de bir gerekliliktir (ve devrim sosyalizm aşamasına doğru evirildiğinde bile bu sınıfa ve tabakalara dahil olan bireylerin gelecekteki toplumda kendilerine bir yer bulabilmeleri için gereken dönüşümün ve şekillenişin de temelleri atılmış olsun).

Fakat ulusal burjuvazinin proletarya ile bir birlik sağlayabilmesini zorlaşt ıran birçok özelliğinin olduğu da bir gerçektir:

1) Kapitalist sömürüyle varolmaktadır;

2) Dünya emperyalist sistemiyle güçlü bağları vardır ve kaynaklar, teknoloji ve hatta bazen pazar için ona bağlıdır;

3) Toprak ağaları/toprak mülkiyetiyle (landed property) bağları vardır. Bu ulusal burjuvazinin yeni demokratik devrime kadar ve sonrasında da tereddüt içinde olacağı bocalayacağı anlamına gelmektedir.

Ulusal burjuvazinin bu çifte karakteri/yönünü onun sınıf karakteri belirlemektedir ve bu komünistlerin siyasetinden bağımsız bir olgudur. Şüphesiz ki komünistlerin yaptıklarının ulusal burjuvazinin ve ona ideolojik ve pratik anlamda bağlı olan toplumun diğer tabakalarının/katmanlarının devrimle ne bütünleşip bütünleşemediklerinde etkisi olacaktır; fakat devrime karşı tavırlarının ne olduğu ağırlı klı olarak birbiriyle çatışma içinde olan kampların güç dengeleriyle ve kendi sınıf tabiatı ve çıkarları tarafından belirlenecektir. Monarşinin yıkılma olasılığının bu kadar yüksek olduğu şu anda ulusal burjuvazinin de ciddi bir kargaşa yaşıyor olması çok doğaldır. Bir kısmı gerçekten de burjuva demokrasisini kurmanın mümkün olduğunu hissediyor olabilir; hatta bazı gericiler monarşinin likide edilmesi gereken bir yük haline dönüştüğünü bile düşünüyor olabilir. Bir kısmı devrimin iktidarı almaya yakınlaşmış olmasından şüphesiz mutluluk duyarken bir kısmı da bundan çok emin olmayabilir.

Nepal'da emperyalizmden ve feodalizmden bağımsız bir burjuva demokratik cumhuriyet fikri kitlelerin önünde sallantı da kalacak bir yanılsamadır. Fakat ulusal burjuvazi ve hatta ona bağlı olan küçük burjuvazinin ve entelektüellerin bir kesimi de gerçekten bu yanılsamaya inanmaktadır. Dünya da ve Nepal'da bu yanılsama defalarca boş a çıkarılmış olmasına rağmen emperyalizminde ideolojik etkileriyle beraber bu tabakanın sınıf duruşundan kaynaklı olarak bu yanılsama tekrar tekrar ortaya çıkacaktır.

Ezilen ülkelerde katıksız (burjuva) demokrasisi yanılsaması gerçekten de sadece bir yanılsama olduğu için; gerçekler toplumun bu tabakasına varolan devlet iktidarına ve çatışma/çekiş me halinde olan sınıf güçlerine karşı duruşlarını netleştirmeyi dayatmaktadır. Bu her ne kadar ulusal burjuvazinin ve ona bağl ı yada etkisi altında olan bir kesimin gerici egemen çevreye karş ı duracak olsa bile; bir kesimin gericilik ve emperyalizm yanında kendine bir yer arama eğilimi

de devam edecektir. Fakat alternatif devlet iktidarının kurulma ihtimali gerçek ve somut bir şekilde ortaya çıktığı nda her şey dramatik bir şekilde değişebilir. Nepal'da parlamenter partilerin objektif olarak esasen halk savaşına karşı duruşları ve parlamento, hükümet ve benzer diğer şeylere dahil olmalarıyla gerici sistemin yanında saf tuttukları nı gördük. Devrimin ülke çapında iktidarı ele geçirme olasılığının arttığı şu günlerde orta sını f içinde eski şüpheci ve bocalayanların devrim için desteğini kazanmanın ve devrime şiddetle karşı çıkan kesimi de şüphe ve bocalamanın sürükleyip götürmesinin güçlü zemini vardır. Tüm bunların hepsi devrim için önemli ve olumlu avantajlardır.

Fakat bunun anahtarı bir yandan halkın güçlerinin pekiştirilmesi ve proletaryanın devrimi sonuna kadar götürmedeki kararlığı nda ve diğer yandan da eski düzenin her geçen gün artan iflasındadır. Tüm bunların hepsi toplumun tamamını nasıl bir gelecek ve hangi devlet iktidarıyla bütünleşeceği noktasında seçim yapmaya zorlamaktadır. Geleceğe dair bu iki yazgı arasında seçim yapma zorunluluğu dayatılmadığı takdir de ulusal burjuvazinin ve şehir küçük burjuvazisinin yanılsamaları geri dönecek ve bu yanılsamalar üzerinden politik programlar ve siyaset belirlenecektir/bu yanılsamalar politik program ve siyasete dönüşecektir.

Devrim toplumun bir kesiminin diğerinin iktidarını zor ile yıkmasıdı r. Devrim halkın hatta genel olarak ulusal burjuvazinin çıkarına olmasına rağmen toplumun çeşitli kesimleri arasında hatta halkta bir istek/arzu/ihtiyaç uyandırması gerekli ve zorunludur. Örneğin, silahlı mücadele bir ülkede yada yeni bir bölgede ilk başlatıldığında istisnasız gerici egemen sınıfların amansız karşı saldırısıyla yanıtlanır. Devrimin baş langıcında seferber olmuş kitleler bile kısa zamanda "taraf/kamp seçmeye" mecbur kalır, sınıf doğası ve çıkarları gereği, ayrıca komünistlerin yürütmüş olduğu politik, ideolojik ve eğitim çalışmalarıyla beraber işçi ve köylülerin büyük bir çoğunluğu saflarını devrimden yana belirler. Fakat ara tabakalar/katmanlar, örneğin ulusal burjuvazi iki kamp arasında gidip gelir ve toplumun yüz yüze geldiği bu temel seçimden yanılsamalar/illüzyonlar aracılığıyla kaçmaya çalış ır. 1996'da orta sını flara "özgür seçme" hakk ı tanınmış olsaydı oylarını nasıl kullanacakları na dair şüphe var mı: NKP(M) Halk Savaş ını başlatsı n mı, yoksa amaçlarına daha makul bir yolla mı varmaya çalışsın? Bugün bu tabakanın büyük bir kesimi devrimin saflarına kazanılmış durumda ve başkentteki eski devlet iktidarını desteklemek yerine kırdaki yeni devlet iktidarını tercih etmektedir. Fakat eğer bu tabakaya

başka bir seçenek tanı nmış olsaydı ve seçim yoluyla tercihlerini yapma şansı tanınsaydı desteklerini karşı taraftan yana yapma olasılığı haylice yüksekti.

Genel meclis seçimlerine yapılan çağrının da yansıttığı gibi Partinizin ulusal burjuvaziye yönelik geliştirdiği/benimsediği siyaset bu temel gerçekliği yadsı maktadır. Ulusal burjuvaziye proletarya diktatörlüğü altındaki devlet yapısına gelip katılma çağrısı yapmak yerine, objektif olarak burjuvazinin bakış açısıyla şekillenen ve onun çıkarlarına tekabül eden devlet biçimi olarak burjuva cumhuriyetine proletaryanın eğiliminin saygılı olacağı gibi mesajlar/sözler verilmektedir.

Böyle bir burjuva cumhuriyeti bırakın kitlelerin temel sorunlarını çözmeyi, feodalizmi yıkmak ve emperyalizmden bağımsız bir ülke inşa etmek gibi devrimin ilk aşamasının burjuva-demokratik görevlerini yerine getirmekte bile hüsranla başarısı zlığa uğrayacaktır. Böyle bir burjuva cumhuriyetinin önderleri gerçektende ülkeyi emperyalizmden, feodalizmden ve bürokratik-kapitalizmden kurtarmak isteseler dahi başar ısız olacaklardır; çünkü burjuva devlet eski toplumda hakim olan üretim iliş kilerini ve Nepal'ın dünya emperyalist sistemiyle olan ilişkilerini yansıtıp peki ştirecektir. Bunun dünyada örneklerini defalarca görmedik mi? Eğer önderlikte komünistler olursa yada yönetilmesinde önemli bir rol oynayacak olurlarsa burjuva cumhuriyetinin sonuçları farklı olabilir şeklinde düşünerek kendimizi yanıltmayalım. "Komünist Allendeler" yada "komünist Aristideler" bizzat başkanlık ettikleri cumhuriyetin tabiatından dolayı kapana sıkışmışlardı; bu sebeple toplumsal ilişkileri temelden değiştirmeyi başaramadılar, emperyalizmin boğucu kuşatmasını kıramadılar ve ya gerici üretim ilişkilerinin birer temsilcisi olacaklardı ya da ezileceklerdi.

Nepal'da kurulacak olan burjuva cumhuriyeti de halkın cumhuriyetine bir "merdiven/basamak" olmayacaktır. Bunu anlamamız için yapmamız gereken tek şey dünyanın dört bir yanındaki birçok gerici cumhuriyetlere bakmak ve bu tür devletlerin temel özelliklerini, halkın büyük bir çoğunluğu için ne ifade ettiğini ve ne olacağını görmek olacaktır. Bizim kanımızca en belirgin şekilde "Yeni Devlet"'te ifade edilen proletarya diktatörlüğü ve demokrasi arasındaki ilişkiye dair hatalı anlayış ve devrimin burjuva cumhuriyetini inşa etmek gibi bir aşamadan geçmesi gerektiği şeklindeki anlayışla el ele gitmektedir. Bu iki durumda da demokrasi sı nıf iktidarı

sorununda n bağımsız ve toplumdaki çatlakların ve antagonist sınıfların üzerinde bir şeymi ş gibi ele alınmaktadı r. Bu burjuva-demokratik bakış açısının bir yansımasıdır; komünist diyalektik materyalist dünya görüşü değildir.

Mao'nun sivil savaşın son aylarında Chiang Kai-shek ile yaşadı ğı benzer çelişkileri nasıl ele aldığından çıkarılacak çok önemli dersler vardır. Emperyalistler KMT rejiminin kısa zamanda yıkılacağını anladıklarında umutlarını ulusal burjuvazinin ve aydınların iki kamp/taraf arasında gidip gelen kesimlerine bağlamışlardı. "Aydınların bir kısmı hala bekle gör tutumunu sürdürmektedir. Şöyle düşünmektedirler: Guomindang'da iş yok, ama bu Komünist Partisi'nin ille de iyi olduğunu göstermez. Öyleyse hele bir bekleyelim bakalım! Bazıları Komünist Partisi'ni lafta desteklemekle birlikte, aslında bekle gör tutumundan yanadırlar. İşte ABD hakkında hayaller besleyen kimseler bunlardır... Sanki bu emperyalistler zorlu ve uzun bir mücadele verilmeden Halk Çin'iyle eşitlik ve kar şılıklı yarar temelinde ilişkiler kurarlarmış gibi, ABD emperyalistlerinin tatlı sözlerine kolayca kanmaktadırlar. Bunlar hala birçok gerici, yani halk düşmanı fikirler taşıdıkları halde, Guomindang gericisi değildirler. Bunlar, Halk Çin'indeki orta yolcular yada sağcılardır.(kitabın Türkçe çevirisinde bu böyle geçerken yazıda ki alıntıda şu anlam verilmektedir: sağcıların orta yolcularıdır. Çev. Notu) Bunlar Acheson'un "demokratik bireycilik" dediği ş eyi savunanlardır. Acheson'ların çevirdiği dolaplar Çin'de hala zayıf bir toplumsal temele sahiptir." ("Cast Away İllusions, Prepare for Struggle", Selected Works, Volume IV.p.427. / "Boş Hayalleri Bir Yana Bırakalım Mücadeleye Hazırlanalım", Seçme Eserler, Cilt IV. s. 405.)

Bu Nepal'daki bugün ki durumla önemli benzerlikler içermiyor mu? Yukarda ki ve Çin Devriminin zaferinden birkaç ay öncesindeki dönemden yapılabilecek birçok alıntıda dikkate edilmesi/alınması gereken en önemli nokta Mao'nun orta güçlerin hala kazanılmasının gerektiğine ve onların "Guomindang gericileri" gibi olmadıklarına, fakat her an özelliklede burjuva-demokratik yanılsamalarından kaynakl ı olarak uluslararası emperyalistlerin ellerinde kullanabilecekleri bir araç olabileceklerine vurgu yapmasıdır. Mao bu güçleri kazanmak için çaba sarf etmiştir fakat kuralları onların belirlemesine izin vermemiştir. Devrimi ilerleterek bu güçlere/kesimlere halkın ve yeni demokratik devrimin kurallarını kabul edip etmeme noktasında seçim yapmayı dayatmıştır ama bununla beraber de bu kesimin doğru yolu seçmesi için elinden

gelen her şeyi de yapmıştır.

Mao, Guomindang gericilerinin yenilgisiyle beraber uluslararası emperyalistlerin Acheson'un tabiriyle "demokratik bireycilerin" desteğine başvuracakları noktasında çok netti. Günümüzde de bu modelin, emperyalistlerin kendi başlarına belirli koşullarda toplumda olumlu/pozitif bir rol oynamış güçlerin desteğini aradığı ve kendi ç ıkarları doğrultusunda hazırladığı na tanıklık ettik. Bugün de Irak, Zimbabwe, Venezüella ve daha önce verdiğimiz Nikaragua örneklerinin hepsinde emperyalizm ulusal burjuvazi ve diğer tabakalardan (açıktan aşı rı gerici olanları bir kenara bırakıyoruz) olumsuz yönde şekillendireceği ve dönüştüreceği bir kesim bulmuştur. Defalarca art arda ülkelerde NGO'lar (sivil toplum kuruluşları/örgütleri) kullanılarak orta tabakanı n gerçekten de ilerici unsurlarının değiştirip dönüştürülerek emperyalist egemenliğe ev sahipliği yapacak programlara kanalize edildiğini görmedik mi? Bizzat bu güçlerin sınıf pozisyonu, onların hakim ideolojisi ve siyasi programları işte bu "demokratik bireycilik" destekçilerini burjuvazinin şekere batır ılmış kurşunu yapmaktadır. İçerde ve dışarıda emperyalistler demokrasi aleyhinde kararlar geçirirken "Demokrasi" ve "insan hakları" söylemlerinin ideolojik saldırının bir parçası olduğunu net bir şekilde kavramalı ve kitlelere kavratmalıyı z. Evet, emperyalistlerin sözleriyle yaptıkları şerler arasındaki çelişkiyi teşhir etmeliyiz, fakat burjuva demokrasisi ideolojisinin bizim hayata geçirmeye çalıştığımız değil uluslararası boyuttaki üretim biçimine tekabül ettiği gerçekliğini de yadsıyamayız. Onların demokratik olmayan kurumlarına, siyasetine ve eylemlerine karşı çıkarken bilinçli yada bilinçsiz bir şekilde dünya kapitalist sistemi tarafından inşa edilmiş ve pekiştirilmiş olan eski tipte burjuva demokrasisine ve burjuva demokratik politik yapılanmalarına da övgüler yağdırılmamalıdır. Kitleleri kurtuluşa götürecek ve dünya çapında komünizmi getirme sürecinde ilerletecek devrime burjuva demokratik ideolojinin kılavuzluk yapamayacağını çok iyi kavramalı ve diğerlerinin de bunu görmesi için çabalamalıyız. Hiçbir zaman emperyalist ve burjuvaların değil de komünistlerin "gerçek ve tutarlı burjuva demokratlar" olduğunu savunarak, kısaca onların bayrağını kendi bayrağımız gibi sahiplenerek başarılı olamayız. Aksi takdirde kendi saflarımızda ve geniş halk yığınları arasında kafa karı şıklığına sebebiyet verir, sı nıf yönelimi ve ideolojisi burjuva demokratik çerçeve dahilinde olanlarla doğru mücadele edip birlik sağlamamızın koşulları daha da güçleşir.

Bu mektubu proleter enternasyonalist sorumlulukla Partinizi ve sürdürdüğünüz Halk Savaşını en uygun şekilde desteklemenin bir parçası olarak size sunuyoruz. DEH içinde beraber olan Partilerimizin tek tek ülkelerde ve tüm dünyada devrimin canalıcı sorunlarına dair hem mücadele etme sorumluluğu hem de fırsatı vardır. Ortak hedefimiz olan komünizm ve uluslararası komünist hareketi güçlendirmek için birbirimize bağlı olduğumuz kadar; bugün sı nıf mücadelesinin bu önemli anı partilerimizi önümüzdeki engelleri aşabilmemiz için dünyayı daha bütünlüklü kavrama zorunluluğunu acilen dayatmaktadır. Umuyoruz ki bu mektupta yapmış olduğumuz gözlem ve eleştirileri bu çerçeveden değerlendirirsiniz.

İçten komünist selamlarla,

Devrimci Komünist Partisi ABD Merkez Komitesinden

Notlar:

1. Proletarya diktatörlüğünden bahsederken farklı sınıf ittifaklarının da dahil olabileceği, özelliklede Mao'nun tanımladığı gibi proletaryanın önderliğindeki yeni-demokratik yada halkın demokratik diktatörlüğü biçimindeki proletarya diktatörlüğünü kastediyoruz.

2. Devrimin BPKD'nde vardığı yüksek noktanın ötesine gidemeyeceğini söylemiyoruz. Kültür Devriminin büyük başarıları ve zayıflıkları ciddi bir analize tabi tutulmalıdır. Fakat burada vurgu yapılmak istenen nokta kitleler için demokrasinin proletarya diktatörlüğünün ilerletilmesiyle diyalektik ilişki içinde olduğudur.

3. İran'da canlı ve işleyen bir Parlamento olmasına rağmen rekabet halinde olan siyasi partilerin teokrasi çerçevesi dışına çıkmadığına da dikkatinizi çekmek isteriz.

4. Özellikle de "Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine", Mao'nun Seçme Eserleri'nin IV cildinde bu yazıdan sonraki dört yazıya, Mao'nun ABD emperyalizminin önde gelen temsilcisi ve Çin devrimi uzmanı Dean Acheson tarafından kaleme alınmış "Beyaz Kitap"a ilişkin yazısına bakmanızı öneririz.

Bu mektuba Bob Avakian'ın "Revizyonizm Değil, MLM'nin Yaratıcı Bir Şekilde İlerletilmesi" ve "Yeni Devlet Tipi Olarak Sosyalist Devlet Üzerine Bazı Ek Düşünceler" başlıklı yazıları eklenmiş fakat bunların çevirisi sonraya ertelenmiştir.

Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesine, Sevgili Yoldaşlar—Kızıl Selamlar…

Şu andaki zorlu süreçten dolayı yoğun bir stres altı nda olduğunuzu biliyoruz. Durumunuzu anlıyoruz da… Mektubumuz sizlere daha yoğun bir stres yaşatabilir ve baş ağrılar ına sebep olabilir fakat ortak sı nıf perspektifimizi daha da keskinleştirmesini umuyoruz. Biz bu yakın zamanda imzalanmış geniş kapsamlı (comprehensive) barış anlaşması dahilinde olan sınıf çıkarlarının bir tahlilinin yapılmasının önemli olduğunu düşünüyoruz.

Bizler bu anlaşmaya ilişkin (standing committee) tarafından acil bir görüş alışveri şinde bulunduk. Bizim bu anlaşmaya olumsuz baktığımızı tahmin edebilirsiniz. Bizim içinde ciddi bir stres kaynağı olmuştur. Fakat bunun sebebi bizlerin sizin esnek taktiklerinizi sevmiyor oluşumuz değildir. Kaygı larımızın sebebi bu plan objektif olarak (sizin niyet ve taktiksel hedeflerinizden bağımsız olarak) Nepal devletini komprador feodal cumhuriyet olarak yeniden yapı landırmanın stratejik planıdır. Sizin neden bu anlaşmayı imzalamış olduğunuz ayrı bir konu olduğu için bunu burada tartı şmak istemiyoruz. Ayrıca sizlerin devrim sürecinin ileriye ve geriye atılımları olabileceğini de tartışacağınızı tahmin edebiliyoruz. Tamam, siz bu geri adımı taktik olarak atmak durumundaydınız fakat bu anlaşmanın sını f karakterini açıkça ortaya koyalım ve sizin taktiksel çıkarlarınıza hizmet ederken diğer tarafında stratejik çıkarlarına hizmet ettiğine vurgu yapalım. Karşı taraf bu plana strateji olarak bakmaktadır. Karşı taraf olarak bahsettiğimiz belirli bir sınıf anlamına gelmekte ve bu da Nepal özgülünde komprador feodal sını fın (monarşi hariç) bir kesimi ile ulusal burjuvazinin farklı kesiminin sınıf işbirli ğini temsil etmektedir. Ve bu sınıf ittifakı da Hindistan ve ABD'nin desteğini almaktadır. (Burada ABD karşı çıkıyor gibi görünerek aslında bu plana ilerici bir maske/yüz/hava vermektedir)

Şu andaki taktikleriniz sonuç olarak Nepal'ın komprador-feodal egemen sınıflar ına yeni bir güç/azim/hırs (vigour) vermektedir. Onların aydınlanmasını sağladığı gibi işleyen (viable) bir devletin yapılanmas ı için akıllıca bir strateji oluşturmalarına da yardımcı olmaktadır. Hiçbir zaman unutmamak gerekir ki Nepal'de halk savaşının 10 yıl içinde bu kadar hızlı gelişmesinin sebeplerinden biride devletin sarsıntı ve düzensiz bir durumda oluşudur. Yaşanan bu krizden çı kabilmek için karşı taraf parlamenter demokrasi şeklinde 1990 lardan beri oluşturulmuş olan

gerici halk düşmanı sınıf ittifakı bir türlü kendi iç çelişkilerinden ve özelliklede halk savaşından dolayı pekiştirilememiştir. Bugün kraliyeti ve halk savaşını ortadan kaldırarak bu pekiştirmeyi (consolidation) tamamlamak istemektedirler. Sonuç (eğer başarılı olurlarsa) komprador-feodal cumhuriyet devleti olacaktır. (dipnot 1) Birçok dönemeçten geçmek zorunda kalabilirler çünkü önce kralı ve orduyu ikna etmek zorunda oldukları gibi UML ve benzerlerini de kenara itmeyi ya da ikna etmeyi başarmak zorundalar. Fakat onlar için esas mesele Maoistleri bu planı kabul ve uygulamak için ikna etmektir.

Sizin hedefiniz (amaçlarınız) ne olursa olsun bu geniş kapsamlı plan ve geçici ara hükümetinin kendine has objektif bir sınıf karakteri vardır ve analize edilmesi gerekmektedir ve (its nature) doğası kitlelerin ve enternasyonal proletaryanın gözlerinden kaçırılmamalıdır.

Sizin için taktik olan düşman için stratejidir. Bu kralı ve 10 yıllık halk sava şı sonucunda kurulmuş olan halk iktidarını bertaraf etme ve eski devleti Kongres (Congress) ve Maoistler (fakat bu süreç içinde Maoistlerin devrimci savaş partisi olmaktan sistemin siyasi partisine dönüşeceğini düşünmekteler) ekseninde komprador feodal cumhuriyet olarak yeniden yapılandırmayı (nın planıdır.) planlamaktadırlar. Onlar için monar şiyi bertaraf edip emperyalizme bağımlı bir komprador cumhuriyet kurmak mümkün de ğil mi? Hayır. Kral ve onun tabanını oluş turan komprador feodal sınıfın bir kesimi ve ordu generalleri buna karşı koyabilirler. Fakat 1979 İran örneğinde bile ABD generalleri İ ran ordusu generallerini Şah tarafından çekilip Humeyni'ye destek vermeleri konusunda ikna etmiştir. Bu bağlamda Nepal deki ordu generalleri de gerici sınıflar ve emperyalist efendileri tarafından kral'dan desteklerini çekip Kongre Partisini desteklemeleri konusunda ikna edilebilirler. Fakat bu plan dahilinde burjuva diktatörlüğünün yeni cumhuriyet yapılanmasının Maoistleri (co-opting) içlerine almaları mümkün değil mi? En azından onlar (Hindistan ve Kongre tarafından temsil edilen Nepal'daki komprador-feodal sınıfın bir kesimi) bunu başarma koşullarını n/fırsatının haylice yüksek olduğunu düşünmektedir. Çünkü Hindistan egemen sınıfları bunu daha önce Hindistan'da gerçekleştirdiler ve bu sebeple eski komünistleri devlet yapıs ı içine çekerek (içinde konumlandırarak) eski devlete yeni bir yaşam hakkı tanımanın sihirli gücünü çok iyi bilmektedirler. Onlar eski komünistlerin ve ezilenlerin hareketlerini devlet yapılanmasına dahil ederek (incorporation) hem devlet sistemini yeniden yapılandırı p yenileyerek kitleler üzerinde

daha etkili (efficient) gerici diktatörlüğü kurabilmişlerdir.

Hindistan'daki bazı komünist partilerinin kitlelerin isyancı (rebellious) eğilimlerinin boğulmasında oynadığı rol dinin ve gerici sınıfların diğer ideolojik saldırılarına eşit hatta daha kötüdür. Yani (so) Hindistan komprador-feodal sını fları komünistleri düşmandan dosta (ortağa) dönüştürmekte haylice usta ve deneyimliler. Bu koşullarda da bunu tekrar denemek istemektedirler. Onların stratejik planının iki taktiksel kanadı olduğu için uçabilir: ilki/birincisi geçici komprador feodal hükümeti Genel Meclis (Constitutional Assembly) seçimlerinden sonra da kalıcı hale getirmektir. İ kincisi ise Maoistlerin Hindistan'da ki ve dünyadaki devrimcilerle olan bağlarını koparmaktır. (bunu da Maoistlerin devrimci yapısını ve hedeflerini değiştirerek yapmayı planlamaktadırlar)

Buna benzer stratejilerin düşman tarafından kullanılması yeni değildir. Lenin buna eski devletin krizlerinin parlamento/meclis (constitutional) üzerinden çözümlenmesi demektir. İran'da 1979 devrim olasılığını da buna benzer şekilde devletin içinde olduğu krizi yeniden yapılandırma yoluyla bir süreliğine çözmüşlerdir. Şüphesiz bu krizin kökeni olan sosyo-ekonomik ve sınıf yasalarını (hâkimiyetini) çözememişlerdir. Fakat Lenin'inde söylediği gibi parlamenter (meclis) yollarla (constitutional matters) krizi çözmüşlerdir. Sizlerinde bunları bildiğinizden eminiz. Fakat sizin dikkatinizi onların barış anlaşmalarını imzalamalarının sebebinin sadece zayıf oldukları için olmadığına çekmek istiyoruz. Evet, onlar zayıflar. Fakat aynı zamanda onlar sizin zaaflarınızı (zayıflıklarınızı) kendileri için güce dönüştürebilirler. Bunu nasıl yapmak istedikleri üzerine düşünmelisiniz. Hiçbir zaman unutmamalısınız ki sizin en önemli, en büyük ba şar ınız ve ilham verici takti ğiniz (most inspiring) stratejik gücünüzü (Nepal'de, Hindistan'da ve dünyada ezilen kitlelerin derin ve uzun vadeli çıkarlını temsil eden devrimci bir parti olmanız) taktiksel avantaja dönüştürebilmiş ve onların stratejik zayıflığını (zaafını) (Hindistan ve emperyalistlerle iş birliği (United) içinde olan ve küçük bir azınlığı temsil eden gerici sı nıf olmaları) onlar için taktiksel bir dezavantaja dönüştürebilmiş olmanız. Şimdi onlar bu problemi çözmeyi hedeflemektedir. Sizleri devrimci sosyal ayaklanmalardan/başkaldırıdan (upheavel) ve örgütlü devrimci kitlelerden koparmak ve sizlerin ortaklığını da (partnership) kullanarak örgütlü devrimci kitleleri bölmek (disorganize) ve yeniden yapılandırılmış devlet yapısını ilerici gibi göstermek istemektedirler.

Tabii ki böyle bir strateji kullanıyor olmaları kanlı bir komplo ihtimalini dışlamamaktadır. Fakat bu strateji kanlı bir bastırıştan (suppression) daha etkilidir. (etkili olacaktır) İsyanın dizginlenemeyeceği ve devrimin yenik düşürülmeyeceğini fark ettikleri zamanlar da devrimcilerin bir kesimini kendilerine çekebilmenin (incorporating) hesaplarını kurnazca yapmaktadırlar. Feodal sınıflar bile bu stratejiyi zaman zaman geçmişte uygulamışlardır. Örneğin, bu sebeple Mao ÇKP'nin bazı önderlerini devrimi yarı yolda bırakmamaları ve tehlikeli 'Sun Chiangism' sapmasına karşın uyarmak istemiştir. (Sun Chiang kahramanca Çin'de bir köylü savaşı vermiş ve kralı yendikten sonra egemen sınıfların kraliyet hükümetine katılma hatta kralın yerine geçme teklifini kabul etmiştir)

Onlar bunu emperyalizm çağı nda (döneminde de) yapmıştı r. Bunun en dramatik örneklerinden biri Birinci Dünya Savaşından sonra Almanya'daki Weimar Cumhuriyetinde burjuvazinin Sosyal Demokratları

(2. Enternasyonalin önderlerini) emperyalist sisteme dahil etmeleridir. Almanya, Avusturya ve Macaristan'da ki Sosyal Demokratlar İşçilerin ve Askerlerin Sovyetlerini birer birer (tek tek) bastırıp dağıttılar.

Ya da İrlanda tarihinde İngiliz emperyalistlerinin İrlanda hareketini, devrimcileri yeniden yapılandırılmı ş devlet yapısı içine çekerek nasıl böldüğünü ve bu hareket içinde eski devlete teslim olmak istemeye devrimcilerin ve eski yoldaşların İrlanda hareketi içindeki bazı unsurlar tarafından katledildiği gibi acı dönemlere bakınız.

Bu örnekleri verirken sizin böyle olmak istediğinizi ya da bunun sizinde stratejiniz olduğunu söylemek istemiyoruz. Hayır, siz bunu (böyle bir durumu) istemiyorsunuz. Fakat geçici hükümetin mantıki (logical) sonucu bu olacaktır. Cehenneme giden yol iyi niyet taş ları ile döşenmiştir ve politik çizginin niyetten bağımsız kendi mantıki sonuçları olduğunu Lenin söylemi ştir. Bizler size ve özelliklede Başkan Prachanda'ya derin saygı ve sevgi duymaktayız. Sizlerin istediği sonucunda bu olmadığını da biliyoruz. Fakat karşı taraf bu sonucu istemektedir ve bu plan karşı tarafın çı karlarına hizmet etmektedir. Sizlerin taktikleri onların stratejisine yardımcı olmaktadır. (katkı sunmaktadır) Sizler devrimci proleterlersiniz fakat bu taktik, eğer başarıya ulaşacak olursa düşman sınıfın stratejisine hizmet edecektir.

Lenin’in en önemli erdemi eski Rus devletine geçici bir hükümet aracılığıyla kendini yeniden canlandırmasına izin vermemiş olmasıdır. Bunun yerine eski çürümüş devleti bir darbede yıkmış ve devrimci proletarya diktatörlüğünü getirmiştir. İşte bu Lenin’i proletarya ve dünya halkları için bir kahraman yapmıştı r ve Marksizm’i dünyanın en ücra köşelerine taşımıştır. İşte bunun ardında tüm dünya da milyonlarca kitleler Marksizm-Leninizm’e dönmüştür. Çünkü o insanlık tarihinde yeni bir sayfa açmıştır. Dünyanı n en geri kalmış köşelerinde dahi yeni devlet halkların uyanmasına çarpıcı bir şekilde vesile olmuştur. Mao Ekim devriminin Marksizm’i Çin’e taşıdığını söylerken şairane konuşmuyordu. Basit ve güzel bir yolla gerçeği ifade ediyordu.

Lütfen dikkat edin: Bizim esas değindiğimiz husus egemen sınıfları n devrimcileri yozlaştırmaya (corrupt) çalışmaları değil. Zaten bunu her zaman yapmaktalar. Bizim üzerinde durduğumuz esas husus (main point) egemen sınıfları n bir kesimi ve büyük güçler (emperyalistler ve bölgesel güçler) de kendi sistemleri yenilemek/yeniden canlandı rma (revitalize) ihtiyacı duyabilmekte ve bazen devrimcileri ve devrimleri kullanarak da (kullanmaya başvurarak da) kendi devletlerini canlandırıp yeniden yapılandırabilmektedirler. Bu yol ile (bu yöntemle) iki hedefe ulaşmaktalar: ilk olarak (birincisi) devrimi yarı yolda durdurarak ve devrimcileri adım adım ‘demokratik’ olarak kendi çocuklarını yemeye ikna etmekteler. (Biz buna demokratik kansız karşı devrimci darbe demekteyiz.) Ve ikincisi, (ikinci olarak da) kendi sistem ve devletlerini artık işlevsiz hale gelmiş olan ve engel teşkil eden bazı unsurları (örneğin monarşi) ortadan kaldı rarak ülkedeki ya da bölgedeki komprador-feodal devletin gelişme ihtiyaçlarına cevap olarak daha canlı ve etkili hale getirebilmektedirler. Bunu yaparak eski devlet yapısı daha etkili/işlevli (effective) hale getirebildikleri gibi kitlelere de: ‘Bakın biz bir şeyleri değiştirdik! Sizin istediğiniz değişiklik de buydu demektedirler. Bunu da devrimci önderlerin yardımıyla yapmaktadırlar. Bu strateji başarıyla hayata geçirebildikleri her koşulda (her defasında) devrimleri onlarca yıl engelleyebilmişlerdir.

Bu geni ş kapsamlı anlaşma (comprehensive Agreement) Hindistan tarzı bu stratejiyi hayata geçirme yoludur. Kendi çıkarları korunduğu sürece ABD emperyalistleri böyle bir yeniden yapılandırmaya karşı değildir. Hatta (özellikle de) ABD emperyalist egemen sınıflarının dünyada siyaset belirleyen (policy makers) bir kesime işlevsiz hale gelmiş (işlemeyen) devletlerin yeniden yapılandırılmasına karşı tutumu sadece şiddete başvurarak bastırmak yerine baş

kaldıranlar (dissidents) arasından gelenlerden oluşmuş yeni bir (new layer) komprador feodal bir sını f oluşturulması olmuştur. Şüphesiz ki, (of course) bunu üçüncü dünya ülkelerinde hayata geçirmek keskin (acute) sınıf çeli şkilerinden dolayı çok zor olmuştur. Fakat bazı şeylerde başarılı olmuşlardır. (Bazı ş eyleri de başarmışlardır) Örneğin, bu yöntemle onlar tarafında başarı olarak tabir edilen Güney Afrika, Filistin ve Irak Kürdistanı vardır. Irak Kürdistan'ında dünya emperyalizmi adına ve ABD emperyalistlerinin koruması altında eski Maoistler ve onların burjuva demokratik ittifakları komprador-feodal devleti yönetmektedirler. Irak Kürdistan'ındaki bu grubun değişimine (metamorphosis) dair canlı (vivid) ve derin bir bilgiye sahibiz.

Saddam Hüssein ile savaş ve ateşkes süreci esnasında bizler bu grubun üs alanlarındaydık (base areas) ve onlarla geniş diyalogumuz (exchanges) oldu. 1970'lerde ilk kuruldukları ve kendilerini komünist olarak tabir/saydıkları (considered) dönemde bizim bazı yoldaşlarımızın onlarla çok yakın kontağı (interaction) var idi. Hatta o kadar devrimciydiler ki İran Kürdistan'ında Şah rejimine karş ı silahlı mücadele başlatılmasına yardımcı/destek oldular. Fakat bizler 1980'lerin baş ında onlarda Saddam Hüssein'e karşı mücadele de komünist hedef ve programın gerekliliği üzerine tartıştığımızda bizim bu yaklaşımımızın 'çocukça' ve 'dogmatik' olduğunu ve onların taktiklerini anlamadığımızı söylediklerini de hatırlı yoruz. Daha sonra 1990'larda ABD emperyalizmiyle ittifak (United) yaptıklarında da bunun Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını burjuva demokratik bir hak olarak almanın ş eytanla zorunlu bir ittifakı (alliance) olduğunu söylemi şlerdi Kürt devrimcilerinin ABD uşaklarına (client) dönüşümüne 15 yıla yakın bir gözlem ve özgün bir deneyim şansımız olduğu için bu türlü bir değişime (metamorphosis) katkı sunan diğer faktörleri de belirtmek isteriz. (Bu devrimci güç Emekçiler Örgütü (Organization of Toilers) olarak bilinmekteydi ve kendisini MLMTT olarak tabir etmekteydi. 1970'lerde Kürt hareketinin önderlerinin tasfiyesinin kınamış (denounced) ve daha sonra KDP olarak bilinen birleşik cephe çatısı altında Irak Kürdistan'ında ulusal burjuvazi güçleriyle Saddam Hüssein'e karşı silahlı mücadele vermek için birleşmiştir). Hareketin karakterinin değişiminde rol oynayan en önemli (major element)/esas nokta bölgedeki gerici devletlerin birbirleriyle olan (contention ve collusion) yakınlaşma ve çekişmelerinin arasında sıkışıp kalmış olmasıdır. Iran ve Irak gerici devletleri arasındaki çekişme ve çarpışmalar (contention ve collusion) bu hareketi bir devlet yanında diğerine karşı ittifaka (alliance) itmiştir.

Bu KDP'nin bölgedeki gerici devletlerarasındaki çelişkiyi taktiksel olarak kullanması değildir. Tam aksine, bölgedeki gerici devletler KDP'yi bölgedeki rakiplerine karşı taktiksel olarak kullanmış tır. Aynı zamanda, KDP'nin bu dinamik içinde yer alması (buna alet olması) gerici devletleri ve emperyalist güçleri devrimci bir Kürt hareketinin gelişmesi ihtimali noktasında da rahatlatmıştır: KDP bu oyunun ağlarına takılınca, KDP için devrimci seçeneklerin kısıtlanmasından (minimized) dolayı emperyalistler çok iyi biliyorlardı ki KDP artık bölgedeki gerici devlet yapısının hâkimiyetini tehdit (challenge) ederek bir unsur olmaktan da çıkmıştır.

Böylece devrimci hareketin itici gücü olan ve alevlendiren temel çelişki (başlıca) noktasında bu hareketin değişimi gerçekleşmiştir. Halklar ve emperyalizm ve gericilik arasındaki başlıca çelişki zaman içinde uluslar arası boyutta ABD ve SSCB arasındaki çelişkiyi (subordinated) ve yerel boyutta ise iki komprador-feodal devlet olan İran ve Irak arasındaki çelişkiye bırakılmıştır. Bu değişim gerçekleşirken KDP aynı zamanda yerel ittifaklarını da değiştirdi: ulusları n kendi kaderini tayin etme sorununu toprak sorunundan koparark/ayrıştırarak halk, kadın ve komünist karşıt ı (düşman) olan yerel Toprak ağaları ve feodal aşiret kültürü ve benzerleri ile ittifak içine girdi. (allied itself) Son olarak (final analysis)/sonuç itibariyle başlangıçta/orijinal olarak (sını f karakteri) komünist devrimcilerden ve Kürdistan ulusal burjuvazisinin bileşimi belirlenen bu hareketin sınıf karakteri zaman içinde (gradually) taktiksel politikalar sonucu değişime uğradı. (dipnot

2) Dünyanın bazı bölgelerinde ise emperyalistler devrimci hareketleri NGO-laştırma (NGO-ization) yöntemine başvurarak ilerici bir kesimi çekerek komprador-feodal devlet yapınsa 'ileri' maskeli/görüntülü araçlar (functionaries) yaratmı ştır. Bu gözlemlerimizi dile getirmemizden dolayı sizin devrimci karakter ve doğanızı sorguladı ğımızı düşünmeyiniz. Kesinlikle bu söz konusu değil. Kası ayında Haghighat'ın Nepal özel sayısını görmelisiniz. Kapağında Yoldaş Prachanda'nın resmi bulunmakta ve manşet olarak da 'Dünyada Yeni Bir Sosyalist Devletin Doğuşunun Kıyısında (Threshold)' yazmaktadır. Dünyada yeni bir umudun kaynağı olarak Nepal'deki devrime ilişkin parti kadrolarımız (parti ranks), devrimci hareket ve devrimi umursayan halklar olarak yüksek beklenti içindeyiz. (high expectation) Ve bu yanlış değildir. Bunu yapmaya da devam edeceğiz. Fakat bu plan hakkında sını f bilincinizi ve dikkatinizi yükseltmeniz (raise) konusunda sizi acil bir şekilde uyarma ihtiyacını da duyuyoruz. Bu plan size

karşı askeri bir stratejiden daha başarılı olabilecek bir politik-ideolojik stratejidir. Bu plan ile düşman sizden büyük kopuşlar (büyük ödünler) parçalar koparmak için üzerine geliyor. Bu tür taktiklerin sadece sizin tarafı nızdan kullanılabileceğini düşünmemelisiniz. Bazı taktikler vardır ki pragmatiktir ve proleter sınıf karakteri yoktur. Bu sebeple onlarda çok rahatlıkla kullanabilirler. Fakat bazı taktikler vardı r ki onlar hiçbir zaman kullanamazlar. Örneğin, onlar kitlelere demokrasi verme taktiğini (eski devleti yıkma gücünü) hiçbir zaman kullanamazlar. İşte bu sebeple geniş kapsamlı barış anlaş ması dahilinde halkın iktidarını (gücünü) dağıtmak istemektedirler. (dismantle): devrimci ordu ve devlet.

Bu devletin yeniden yapı landırılmasıdır fakat komprador feodal cumhuriyet çizgisinde olan bir yapılanma sizin de farkında olduğunuz birçok boyutta devrime karşı komplolar düzenlenmektedir. Fakat bu stratejik plan devrime karşı bugüne kadar düzenlenmeye çalışılan en büyük komplodur. Bizler bu komplonun boşa çıkmasını/başarısızlıkla sonuçlanmasını umuyoruz. Fakat sizler bu komployu boşa çıkarmalısınız. Çünkü kendi kendine/otomatik (aoutomatically) başarısız olarak sonuçlanmayacaktır.

Anti-demokratik

Bu anlaşma doğası/özü itibariyle (in nature) anti-demokratiktir ve kitleleri kendi haklarını daha iyi görüp anlayabilmeleri için bu anlaşmanın anti-demokratik tarafları/yönü aydınlığa çıkarılmalı ve kitleler bu konuda bilinçlendirilmelidir.

1. Ezilen kitleler (halk yığınları) kendi baskı/sömürü koşullarına başkaldırma hakkına sahiptir. Bu anlaşma bu hakkı yasadışı yapmaktadır. Bu hakkın tanınmaması burjuva demokratik bir çizgi bile değildir.
2. Bu anlaşma anti-demokratiktir çünkü halk iktidarı, mahkemeleri ve otonom hükümetinin (aoutonomous government) dağıtılıp merkezdeki politik unsurlara (political functionaries) devredilmesini şart koymaktadır (calling for dismantling) Kitlelerin direkt demokratik yönetiminin (direct democratic rule of the masses) dağıtılıp devlet bürokratlarının meselesi haline (establishment of dealings among state bureac) getirilmesini şart koymaktadır. 21. yüzyıl demokrasisi bu mudur?
3. Anti-demokratiktir çünkü halkın toprak hakkının kaldırılıp daha dağıtılmış olan feodal toprak

sahiplerinin toprak mülkiyet hakkını tanımaktadır.

4. Halk Kurtuluş Ordusunun (PLA) utandırıcı (humiliating) bir şekilde (confinement) sınırlandırılmasını öngörürken Nepal Ordusuna birçok sorumluluk vermektedir: örneğin Nepal ordusuna ayaklanmacı ele geçirişin (insurrectionary takeover) hedefi olması gereken sınırları, bankaları, bakanlıkları ve benzerlerini koruma otoritesi verilmektedir.

5. Bu anlaşma Nepal ordusunun diktatörlüğünü tanımaktadır. Diktatörlük her zaman bir sınıfın diğer sınıf üzerinde fazladan güç (extra power) (askeri, ekonomik ve siyasi) uygulaması demektir. Bu durumda/koşulda Nepal Ordusunun diktatörlüğü tanınmaktadır çünkü orduya daha çok silahı elinde tutma hakkını tanımaktadır. (HKO nun teslim ettiği oranda silahı teslim edecek gerisini elinde tutacaktır). HKO kamplarda tutulurken Nepal Ordusu sınırlar ve bankalar benzeri yerleri korumak için harekete geçirilecektir (deployed). Burada (bu durumda) kim bir darbenin kurbanıdır?

6. Anti-demokratiktir çünkü bu yasanın herhangi bir koşulda ihlalinin yasal olarak cezalandırılabileceğini (punishable by law) söylemektedir. (beyan etmektedir)Ş hangi yasa? Kimin yasası? Daha Meclis Seçimleri olmadan kim bastırmaktan (suppression) söz edebilir ki? Bu mu 21. yüzyıl demokrasisi?

Kapsamlı Barış Anlaşması dahilindeki bütün bu karşı devrimci kararlar (measures) çok da net olmayan/bulanık ‘bilimsel toprak reformu’ çok şey vaat eder gibi görünen fakat özde boş olan sözüyle (promises) meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. (justified) Bu anlaşma dahilinde halkın (sınıf, cins, ulus, kast vb.) hakları o kadar bulan ık ki herhangi bir komprador devlet bunları kabul edebilir. Geçici ara hükümet HKO’yu yada halkın yeni iktidarını dağıtmamalı (dissolve). Bunları bir taraf olarak tanımalı. Bu nasıl bir anlaşmadır ki (negotiation) kazanan taraf kendisini dağıtıp (dissolve) karşı tarafın yapıları/yapısı içinde konumlansın/konumlanmaktadır? Bu burjuva demokratik cumhuriyet bile değildir! Bu bile emperyalizm çağında ezilen ülkelerde burjuva demokratik cumhuriyetin mümkün olmadığının kanıtı değil midir?

Sizin partinizde yeni Demokratik Cumhuriyet ya da Yeni Demokrasi aşamasına geçmek için bir ‘geçiş/ara döneminin’ olması gerektiği şeklinde bir yönelim ya da politik önerge (biz bunun taktiksel mi yoksa stratejik mi olup olmadığını tartışmaya girmeyeceğiz) çı kmıştır. Siz buna geçici (transitional) burjuva cumhuriyeti demektesiniz. Eğer siz bu geçici aşamadaki devletin

yeniden yapılandırılmasını burjuva cumhuriyeti olarak değerlendiriyorsanız (consider) bu konuda yanlışsı nız. Bu komprador -feodal cumhuriyet olacaktır. Bu zorluklarla/ şiddetle eski Nepal'ın rahminden/bağrından çıkan fakat eskiye henüz tamamıyla yok etmeyi başaramamış Yeni Nepal'ı zayıflatacaktır. Bu geçici/ara hükümet eski Nepal'ın yeniyi yutup ortadan kaldırmasının koşullarını hazırlayacaktır.

Somut koşulların somut tahlili

Stratejik hedeflerimizi ilerletebilmemiz/geliştirebilmemiz için somut koşulların somut tahlilinin yapılmasının öneminin vurgulanması gerektiğine bizde katılı yoruz. Biliyoruz ki (hem teoride ve hem de pratikte) taktikler olmadan stratejiyi hayata geçirmek mümkün değildir. Örneğin askeri strateji olarak halk savaş ı taktiksel imha (use of tactical annihilation) kullanılmadan gelişemez. Halk savaşı stratejisini ilerletmek için kullanılan taktiksel yıpratma olamaz. (tactical attrition). Tek tek saldırılarda (individual battles)/çatışmalarda taktiksel imha olmalıdır. Ayaklanma (insurrection) stratejisi ise bugün geniş kapsamlı barış anlaşması (comp. Peace agree) dahilinde korunması Nepal Kraliyet Ordusuna (RNA) bırakılmış olan temel mevzilerin (key posts) hepsinin taktiksel olarak zor ile ele geçirilmesini gerektirmektedir.

Bizim burada varmak istediğimiz sonuç: somut koşulun yanlış analizini (tahlilini) ve bununla beraberde onu takip eden yanlış taktiklere karşı dikkatli olmanızdır. (beware) Mao'nun da söylediği gibi bazı kelimeler bizi ileriye götürebileceği gibi bazı kelimeler de bizi yıkıma/felakete götürebilir. Burada kendi tarihi deneyimlerimize dair sizi bilgilendirmek istiyoruz, çünkü bizim örgütümüz (o zaman UIC- Birleşik İran Komünistleri ???) teori ve pratiği noktasında iki noktaya sürekli olarak vurgu yapmıştır: somut koşulların somut tahlili ve taktikler. Sizlere 1979 İran devrimi fırtınasında (fırtınası esnasında) somut koşulların somut tahlili ve buna bağlantılı olarak da taktiksel teorilerimizde ne kadar yanlış olduğumuzu sizlere göstermek isteriz: Ortadoğu'da hala yükselişi ve yenilgisi çınlayan/yansıyan (reverberating) hem ABD güç yapısına bölgede indirdiği darbe ile hem de devrimci komünist güçlerin pahasına gerici İslamcı fundamentalist güçlerin yükselmesi açısından çınlamaktadır. ???

Sizde biliyorsunuz ki 1979 İran devriminde de monarşi devrimle yı kılmıştı. Fakat devrim eski devlet yapısını yıkıp yerine yenisini koyacak/koyabilecek kadar ilerlemedi. Böylece karşı devrim

kazanımlarla çıkarak (succeeded) İslamcı Cumhuriyet adı altı nda komprador-feodal devlet yeniden yapılandırılarak ortaya (gave birth) çıkmasına vesile oldu. Bizim merkezi hedef ve görevlerimizden (central task) sapmamız (Mao merkezi/esas görevimizin iktidar sorununu iktidarın zor ile alınması olarak belirlemiştir) bizleri bu sonuca getirmiştir. Uzun lafın kısası biz bu sapmamızı 'somut tahlil' tabelası altında makul kılmaya çalıştık. Gerçekten de/şüphesiz ki somut tahlil/analiz yapmak bir zorunluluktu. Fakat MLM genel teorilerinden uzaklaştığımız için (biz Maoizm'in evrensel teorileri (saptamaları) noktasında merkezci olmuştuk) bizim somut tahlillerimiz kökeninde/özünde/temelinde MLM yoktu. Sizde biliyorsunuz ki somut ve evrensel zıtların birliğidir. Bizim somut olarak belirlediklerimiz (bizim somutumuz) 'zıtlığı ' (opposition) 'karşı duruşu' içinde barındırıyordu fakat MLM' nin 'evrenselliği ile 'birlikten' yoksundu. Bizdeki sapmalar çoğunlukla 'taktiğe' (taktiklerimize) ilişkindi fakat iktidarın/gücün ele geçirilmesi noktasında merkezci olmamızla yakından bağlantılıydı.

Bizim somut tahlilimiz yeni rejimin çifte karakterli olduğuydu. Bir yandan gericiydi çünkü eski ordu hala da ğıtılmamış ve demokratik dönüşüm (özellikle de feodalizmin toprak reformuyla ortadan kaldırılması) hayata geçirilmiyordu. Fakat diğer yandan biz yeni rejimi antiemperyalist olarak (ama değildi) değerlendiriyorduk ve küçük burjuva ve ulusal burjuva partilerinden oluştuğu içinde ilerici karaktere/yapıya sahip olduğunu söylemekteydik. Bu bağlamda da devrimin görevinin zıtların bu birliğindeki ilerici tarafı/kanadı güçlendirmek ve ilerici kanadın/tarafın büyüyüp gelişerek gerici tarafını tasfiye etmesi olarak sonuçlandırdık/belirledik. Bu devrimci olmayan reformist (gradualist) çizginin ta kendisiydi. İşte bu somut analiz/tahlil sonucunda bu rejimin alttan (aşağıdan yukarıya doğru) zorlanarak (şehirlerdeki devrimci kitle hareketleri ve Kürdistan'da ki silahlı mücadele ile) radikalize edilerek (bir yılanın eski derisini dökerek kendisini yenilemesi gibi) derisini dökeceğini belirlemiştik. (concluded) Humeyni'nin sözde 'devrimci fedailerinin' (revolutionary guards) ABD konsolosluğunu işgal etmesini İran devrimi sürecinde (süreci için) işte deri dökecek yenilenmenin somut bir örneği (instance) olarak değerlendirdik. Bu olaydaki ironi ise evet eski devlet eski derisini döküyordu fakat bunu devrimin çıkarı/lehine yapmıyordu. Daha işlevli ve canlı bir gerici komprador-feodal devlet olmak için kendini yeniliyordu ve bizler bu köhnemiş devlete bir son vermek için önümüze çıkmış olan tarihsel fırsatı kaçırıyorduk.

Bizim ikinci sonuçları yıkıcı olan (disastrous) ‘somut analizimiz’ ve onunla bağlantılı taktiklerimizde İran-Irak savaşı başladığındaydı. Biz bunun yurtsever (patriotic) bir savaş olduğunu ve bu sürece katılımın komünist hareketi güçlendireceği ‘somut analizini/tahlilini’ yaptık. Mao’nun Japonya’ya karşı yürüttüğü savaşa benzettik/eş değer kıldık. Daha sonra Sarbedaran ayaklanmasına hazı rlanmamızda ve başlatmamızda (launch) bize yardımcı olacak silahlanma ve deneyim edinme konusunda bu savaş bize yardı mcı oldu. Fakat bu taktiğin bir sonucu olarak Kürdistan daki devrimci Peşmerge ordumuzu dağıttık, işçi ve köylülere de ihanet ettik. Uzun lafın kısası bu ihanetten (betrayel) dolayı ağır bir bedel ödedik.

Biz sizin bugün ki taktiğinizin hedeflerinizle diyalektik bir ilişki içinde olmadığını ve gerçeğin materyalist bir yansıması olmadığını düşünüyoruz. Her ne kadar kısa vadeli avantajları olsada sonucunda devrimi geriletecektir/durduracaktır. Bu sebeple sizlerin bu duruma karşı daha dikkatli olmanız ı umuyoruz. (urge) Bakın, açıkça söylemek gerekir ki bizlerde geçmişte kitle çizgisi (mass-line), somut tahlil ve Birleşik Cephe benzeri Maoist-Leninist kavramlar ı kendi yanlış çizgimizi meşrulaştırmak için kullandık. Her ne kadar sizin durumunuz bizden çok farklı olsa da benzerlikler de bulunmakta ve bunlardan ders çıkarmak gerekmektedir. Şüphesiz ki sizler bizim 1979 daki durumumuzun çok çok ilerisindesiniz. Ayrıca o tarihte DEH de yoktu. Mao’nun ölümünden üç sene sonra ve Uluslar arası Komünist Hareketin darmadağı nık olduğu ve varlığını sürdürmek için zorlandığı bir dönemdi. (its life hang in balance) Bu anlamda evet farklılıklar bulunmakta. Fakat görüldüğü gibi bizi haylice rahatsız eden benzerliklerde bulunmakta. Bu sebeple sessiz kalmamızın doğru olmadığını düşünüyoruz. Düşünüşte bizim de yaptığımız ciddi hataları yapıyor olduğunu kanısındayız. Eğer aynı hataları yapacak olursanız Nepal’deki ve dünyadaki komünist harekete ciddi zararlar vermiş olursunuz. Bu kaçınılmazdır. Birle şik İran Komünistleri (UIC) örgütü içindeki Mao yanlısı kanadın pragmatist hataları olmuştur ve Ekim modeli yanlısı kanat ise Rusya’ya özgün olan bu modeli dogmatik bir şekilde kullanmak istemiştir. (kullanmıştır)

Bizim örgütümüz yüksek bir teorik seviyeye sahipti ve bu olumlu bir şeydi fakat biz bu sağcı sapmayı (deviationist) çizgiyi kavramsal olarak meşrulaştırmak için teorik birikimimizi kötüye(ce) kullandık. Bunu yapmak için iki Marksist eseri kullandık. Bunlardan biri Louise Bonaparte’in 18. Brumaire’ı idi, diğeri ise Sosyal Demokrasinin Rus Devriminde İki Taktiği’ydi.

Tarihsel olarak sını f mücadelesi ve taktikleri noktasındaki eksikliklerimizi/sezilerimizi?? (nuances) keskinleştirmek üzere bu iki eser kullanılmıştı. Lenin'in Nasıl Yapmalı adlı eserinde 'taktiğin süreç' (tactics as process) olarak değerlendirildiği revizyonist çizgisine karş ı çıkışını ve Ayaklanma Üzerine adlı eserinde 'iktidarın bütün olanaklarla ele geçirilmesi' gerektiği şeklindeki yaklaşımını ve benzerlerini yürekten bilmemize rağmen ne yaptığımızı biliyorsunuz. Biz Mao'nun Halk Savaşı stratejisini ve iktidarın alınmasının merkezi görev olduğunu, Yeni Demokratik Devrim ve BPKD'ni bir kenara ittik. Sizlerin Singh düşünüş geleneğinden (school of thought) yukarda belirttiğimiz konular noktasında ciddi bir kopuş yaşamış olmanızın getirdi ği ciddi bir avantajınız var. Bu kopuş elinizde daha da derinleştirilip geliş tirilecek bir cevher olarak değerlendirilmeli. Singh Mao'yu likide etmiştir. Kendisi dogmatik değildi. Dogmatizm formun kendisiydi. Özde sağ oportünistti. Sizde bu kopuşu tekrar gözden geçirerek daha derin bakabilmelisiniz. Hiçbir zaman unutmamak gerekir ki Singh düşünüş geleneği (school of thought) Yeni Demokratik Devrimin önemini yadsımakta ve Mao'nun bu noktada Lenin ve Stalin'e yeni bir şey katmadığını iddia etmekteydi. Ayrıca BPKD'ni tamamıyla yadsı maktaydı ve SSCB'de proletarya diktatörlüğü altı nda yürütülen sınıf mücadelesinin nitel olarak daha ilerisinde olmadığını düşünmekteydi. Halk Sava şının Lin Piaoist ve kitle çizgisi karşıtı bir mesele olduğunu ve devrimin gerçekleşmesi ve kalıcı olabilmesi için halkın yüzde yüzünün ayaklanması gerektiği çağrısında bulunuyordu. (Aslında düşündüğünüzde Singh yüzde yüzün de ötesinde bir şey istiyordu çünkü devrimin Nepal'den önce Hindistan'da olmasını umuyordu.)

Bizim örgütümüzün yaşadığı çizgi problemlerine ders çıkarmak için tekrar bakalım. İktidarın ele geçirilmesi sorununda/noktasındaki merkezci çizgimiz birçok yanlış teoriyle de süslenmişti. Örne ğin, Demokratik Devrim için 'üçüncü bir yol' teorimiz vardı. Önderliğimizin bir kesimi tarafından hazırlanmış olan İran' ın Sosyo-Ekonomik Karakteri adlı kitabın bir bölümü bu konuya ayrılmıştır. (3) Demokratik transformasyonun/dönüşümün üç ayrı yolla olabileceğini söylüyorduk: Birincisi, yukardan aşağıya (Lenin'in Prusya yolu olarak adlandırdı ğı şekilde). İkincisi, Halkın Demokratik Cumhuriyeti olarak adlandırdığımız proletarya diktatörlüğünün önderliğinde aşağıdan yukarıya devrimci ş iddet yoluyla. Üçüncüsü de ulusal burjuvazi yolu olarak adlandı rdığımız ulusal burjuva devlet yapısı nın sürekli olarak aşağıdan (devrimci kitlelerden) gelen baskı ile zorlanması. Kürdistan'da silahlı mücadele yürütülmesi gerekirken

İran’da devrimin yolunun ağı rlıkla Ekim Devrimi Yolu (October Road) olacağına inanıyordur. Fakat Ekim devrimi yoluna dair görüşlerimiz haylice reformistti. İran Komünist hareketi içinde Ekim devrimi yoluna dair hâkim/egemen olan görüş açıs ı da buydu. Ekim Devrimi yoluna dair genel anlayışımız esasta genel grev (general strike) ve dağınık silahl ı mücadelenin belirleyici olduğuydu. Maalesef, hiçbirimiz Ekim Devriminin aslında uzun bir iç savaşında başlangıcı olduğuna dikkat/fark etmemiş ti. Bizler Rusya’nın o zaman ki durumuna çok özgün olan şeyleri alıp bunlardan genel teoriler çı kardık: bizler güçlerin öyle bir konumlandı rılması gerektiğini düşünüyorduk ki, Lenin’in de dediği gibi Çar’ın atlıları bir fiskeyle yerle bir edilsin! (The czar’s chariot on the verge of an abyss would fall with a toe nudge!)

Sizin partinizin bugün ki durumunu bizim 1979 daki durumumuza benzettiğimiz için size geçmişimizden bu örnekleri sıralamıyoruz. Fakat sizlere ciddi hatalar yapmış olduğumuzu ve sizin bugün ki çizginizde birkaç yönüyle benzer hatalar olduğunu söylüyoruz. Hatta partiniz içinde bazı düşünüş eğilimleri (trends of thinking) bizim bir dönem ki tarzımı zla ciddi benzerlikler taşımaktadır. Bizim partimizin Maoizm konusunda sağlam bir duruşu olmadığı doğru. Fakat evrensel doğrular/anlayışlar noktasında sağlam bir duruşun olmas ı her zaman garanti altında da değildir. Kimi zamanlar komünist partileri esas/temel noktalarda (Fundamentals) yetkinliklerini yitirebilirler (lose its grip on Fundamentals). Bu çoğunlukla partinin bir aşamadan diğerine hı zlı bir geçiş yaptığı durumlarda/zamanlarda olur. İşte bu zamanlarda evrensel çizgimiz ve bakış açımız pekiştirilip geliştirilir. Sizlerin en önemli avantajlarından biri bugün sağlam bir evrensel çizgiye sahip olan ve bilimsel bilginin gelişmesine katkı sunan DEH’in olması dır. Ve sizin parti önderliğinizde Uluslararası Komünist Hareketi teorik ve pratik olarak geliştirmeyi önemsemektedir. Bu ayrıcalığınızın zayıflamasına kesinlikle izin vermeyiniz. Ve lütfen şu andaki özgün çizginizin (underlying basis of your particular line) sizlerin MLM evrensel çizginizle uyum içinde olup olmadığını dikkatlice gözden geçirin. Evrensel ve somut/özgün (particular) zı tların birliğidir. Evrensel özgün olanın, strateji de taktiklerin kılavuzu olmalıdır. Eğer bu kılavuzu/pusulayı elden bırakacak olursak Everest Dağının tehlikeli doruklarında yönümüzü şaşırırız. İnsanlar böyle hataları kar şı devrimci ya da revizyonist oldukları için yapmıyorlar. Mao’nun örnek verdiği gibi BPKD sı rasında ciddi hatalar yapan yoldaşlar Uzun Yürüyüş sırasında birer komünist savaşçıydılar. Mao onların hata

yapmalarının asıl sebebinin sisler arasında doruğa götürecek yolu görmemeleri olduğunu söylemi ştir. Aynı şeyi Ekim devrimi sıras ında birçok şeyi Lenin kadar net görmeyen diğer Bolşevik liderler içinde söyleyebiliriz. Ve bunu İran devriminin fırtınalı yıllarında sınıf mücadelesi içinde çatışarak şehit düşen kendi önder yoldaşlarımız içinde söyleyebiliriz.

Bazı taktiksel gözlemler

Bazı tali meseleler hakkında da fikrimizi paylaş mak istiyoruz. Biz bu anlaşmanın taktiksel olarak daha öncekilerinden geri olduğunu düşünüyoruz. Çünkü bundan önceki anlaşmalar ınızda siz karşı tarafın HKO ve yeni devleti tanımasını sağlamıştınız. Fakat bu anlaşmada HKO ve yeni devlet dağı tılması (dismantle) gereken şeyler olarak tanınmakta. Ve Yolda ş Prachanda'nın da söylediği gibi 'kadınlara tecavüz edip halkı öldürmekten başka hiçbir şey yapmamış' Nepal Ordusuna ise ulusu 'korumak' için birçok sorumluluk teslim edilmiştir. Bu sebeple taktiksel olarak bir geri adımı temsil etmektedir.

Taktiksel olarak kitleleri ilerici bir yönelimle donatmaktan uzaktır çünkü içinde ileriye dönük hiçbir talep barındırmamaktadır. Örneğin, kimin devrilmesi (overthrown) gerektiği açıklanmamıştır. Daha önceki anlaşmaların en azından içinde barındırdığı kavgacı bir slogan vardı: Kral devrilsin. (Down with the king) Bu anlaşmada ise ortaya çıkan 'her tarafın politik temsilcileri sorunları yumuşak bir yolla çözümlesin' şeklindedir. Bu mu kitle çizgisi? Bu bürokratik çizgidir, bu çok partili demokrasidir.

Ekim devrimi geçici hükümetin olmasıyla bağlantılı olarak taktiksel bir slogana sahipti: Barış, Özgürlük ve Ekmek! Barış Kerensky geçici hükümeti için intihar anlamına gelmekteydi. Özgürlük ise geçici hükümete tam anlamıyla ters düşen ve özde toprak devrimini temsil ederken, ekmek geçici hükümetin kapasitesinin dışında kalmaktaydı. Eski devlet yapısıyla aranızda gerçekleşen bu anlaşmada dile getirilen talepler (sınıf, cins ayrımcılığı ve diğer sorunlar ve benzerleri) o kadar genel ve bulanık ki; ne stratejik hedefleri temsil etmesi beklenebilir nede kitlelerin enerjisini daha devrimci çıkışlar için harmanlayacak taktiksel sloganlar olarak algılanabilir.

Yeni Demokratik Devrimin en belirgin özelliklerinden birisi emperyalizmden kopuştur/bağımsızlıktır (independence). Bu anlaş mada devrimi yenilgiye uğratmak için Hindistan ve ABD'nin çabalarını teşhir eden hiçbir şey olmadığı gibi yabancı /dış müdahaleyi engelleyici hiçbir şeyde bulunmamaktadır. Dış müdahaleden bağımsızlık her zaman için orta tabakayı ve geniş kitleleri birleştiren çok önemli taktiksel bir slogan olmuştur. Bu anlaşma stratejik ve taktiksel olarak dış müdahalelerin tanınmasını ve meşruluk getirmiştir. Bu burjuva demokrasisi mi? Hayır burjuva demokrasisi bile değildir. Çünkü komprador olmayan gerçek bir burjuva demokrasisi hem ekonomik hem de siyasi temelde ulusaldır. Birleşmiş Milletlerin yanı sıra Dünya Bankası'nın da Nepal'ın ekonomisini planladığından eminiz. Geriye kalan her şeyde emperyalist sistemin kıvrımları arasına düşecektir. Aslı nda bu anlaşmanın kendisi emperyalizm çağında burjuva devrimlerinin imkânsız olduğunun bir kanıtıdır. Sadece Yeni Demokratik Devrim mümkündür: sosyalizmin yolunu açmak için proletaryanın devrimci bir tarzda/biçimde burjuva görevlerini de yerine getirmesi.

Yoldaşlar: biz bu 'geçici rejimin/hükümetin' özünü açık bir şekilde ortaya koymaya çalıştık ve sizlerinde bu konuda çok net ve açık olmanızı umuyoruz: bu karş ı devrimci, kitle ve ulusal bağımsızlık karşıtı bir anlaşmadır. Devrimin ilerletilebilmesi için bu anlaşmanın bozulmasının şart olduğunu düşünüyoruz. Biliyoruz ki karşı tarafta bu anlaşmayı ihlal edecek ve bunun içinde birçok bahane sunacaktır. Fakat sizlerin bu konuda ki hazırlıkları nelerdir?

Sizi bir kez daha Nepal devrimini korumaya çağırıyoruz. Sadece Nepal işçisi, köylüsü, kadını ve ezilen ulusları n geleceği buna bağlı değildir. 21inci yüzyıl devrimi de sizin bugün yapacaklarınızdan birebir etkilenecektir. Bu sebeple kaybedilecekler haylice çoktur! (Stakes are high) Nepal devrimi için yüreklerimiz kaygıyla çarpmaktadır.

İran Komünist Partisi MLM Merkez Komitesi

22 Kasım 2006

Dipnotlar:

1. Panchayat sisteminin yerine gelen devlet yapısı bölünmüş ve krizlerle sarsıldığından sınıf çelişkilerini biraz olsun hafifletmek için bile olsa feodalizmin sınırlı ölçülerde bile çözülmesini sağlayamamıştır. Halk savaşı feodalizmin çözülmesine ciddi katkılar sundu. Yeni Demokratik Devrimi engellemek ve emperyalist kapital girişini kolaylaştırmak için feodalizmin bazı yönlerinin çözülmesi bir zorunluluktu fakat yedi parti ittifakı ve kraliyet bunu yapacak kapasite sahip olmadığı için dışardan desteğe ihtiyaçları vardı. Bu bağlamda NKP(M)'in feodalizmin çözülüşüne katkılarının bir kısmından da faydalanacaklardır. Emperyalizm destekli her sistem feodal karşıtı her türlü transformasyonda ılımlı bir şekilde de olsa faydalanmanın koşullarını sağlayacaktır. İran'da Beyaz Devrim emperyalistler ve Şah'ın işbirliğiyle feodalizmin köylü ayaklanmalarını bastırmak ve kapitalizmin ülkenin ücra köşelerine girmesi noktasında engel teşkil etmesi şeklindeki aşırı geri yanlarını ortadan kaldırmak için gerçekleştirilmiştir. Ve 1979 da emperyalist G7 devletleri İran'da monarşinin kaldırılmasını sağladılar. Şu ünlü G7 Guadaloupe zirvesi bunu gerçekleştirdi.

2.İran-Irak savaşının dorukta olduğu 1985 yılında Saddam Hüssein'in rejimi Kürt devrimcileri ile ateşkese gitmek zorunda kaldı. (Irak ve İran Kürdistanı iki ülkenin sınırında bulunmaktadır). Ateşkes anlaşmasına bağlı olarak Kürt devrimcileri silahlarını ellerinde tutma koşuluyla kendi üs bölgelerinde kalmayı ve Kürdistan'ın ana şehirlerini merkezi hükümetin denetimi altında bırakmayı kabul ettiler. Hatta sınırları korumaları için Kürt devrimcileri merkezi hükümet tarafından silahlandırıldı. Ayrıca merkezi hükümet devrimci orduya yiyecek ve barınma sağlayıp devrimci ordu üyelerine silahsız olma koşuluyla merkezi şehirlere ziyaret etme izni de tanıdı. (Bu süreçte bizim kendi kadrolarımız sürgünde olan diğer İranlı devrimci örgütlerle beraber Iraklı Kürt devrimcilerinin üs alanlarında bürolarımız bulunmaktaydı ve Irak hükümeti/rejimi ile de diplomatik ilişki içindeydik. Bu sebeple bütün bu gelişmeleri yakından takip etme ve ülkedeki politik gelişmelere dahil olma fırsatı bulduk).

3. Bu kitap Beyaz Devrimi ve yarı-feodalizmin İran'daki değişim/dönüşüm karakterini analize tabi tutması açısından önemli bir kaynaktı. Fakat politik olarak Vietnam benzeri devrimlerle emperyalizmin ağına takılmanın koşullarını sağlayan politik bağımsızlığa da zemin oluşturmaktaydı.

---

1 Temmuz 2006 | Devrimci Komünist Parti ABD Merkez Komitesine

Sevgili Yoldaşlar,

Partinizin bize yazmış olduğu 1 Ekim 2005 tarihli mektubu elimize epey geç ulaştı, bu sebeple de size tez elden cevap vermemiz bir zorunluluktu. Fakat ülkemizde hızla değişen politik durumdan ve buna yakından k ılavuzluk etme ihtiyacımızdan dolayı size çabuk bir yanıt veremedik. Öncelikle, Partinizin bizim ideolojik ve politik duruşumuza/çizgimize ve son yıllarda

kullandığımız taktiklere dair yöneltmiş olduğu eleştiri ve soruların önemini/gerekliliğini anladığımızı bildirmek isteriz, ardı ndan da mektubunuza yanıt vermekte bu kadar geciktiğimiz için özür dileriz. Şüphesiz ki karşılıklı fikir alış verişleri aramızdaki birlik ve ayrılık noktalarını saptayı p yoldaşça mücadeleyle aramızdaki farklılıklar ı azaltıp daha yüksek seviyede bir birlik geliştirmemize yardımcı olacaktır. Hiç kuşkumuz yoktur ki ideolojik birliğin esas alındığı bu çizgi mücadelesi süreci partilerimizin karşılıkl ı olarak birbirinden öğrenmelerinin koşullar ını sağlayacak ve ideolojik kavrayışımızı daha bir üst seviyeye yükselterek/çıkararak 21. yüzyıl da MLM'yi ilerletmenin köşe taşlarında biri olacaktır. Anlam ve öneminin geniş kapsamlı olacağı kesindir.

Bununla birlikte mektubunuzda ülkemizde sosyalizme ve komünizme gidecek yolda Yeni Demokratik Devrimin başarılması için benimsemiş olduğumuz ideolojik ve politik çizgiye ve taktiklere dair ciddi eleştireler yöneltmişsiniz. Bununla da kalmayıp direk/açık bir şekilde olmamasına rağmen mektubunuzda bizi revizyonizme kaymakla da suçlamaktasınız. Bu bağlamda bu mektupta göstermektedir ki ideolojik ve politik kavrayışımızda ciddi farklılıklar baş göstermekte ve bu ciddi ve köklü bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Bizim sizin mektubunuza bu yanıtımız bu mücadelenin sonu değil sadece başlangıcı olabilir.

Tarihsel Durum/Kontekst

Partiniz DKP-ABD (RCP USA) de bizim ideolojik ve politik çizgimizi kötü/elverişsiz enternasyonal durumda geliştirmeye çalıştığımızın farkındadır. Biz bu tarihsel sorumluluğumuzu omuzladığımızda Uluslararası Komünist Hareket (UKH) Rusya ve Çin'deki karşı devrimlerin ardından dünya çapında ciddi yenilgilerle yüzyüzeydi; MLM felsefemiz emperyalist ve revizyonistler tarafından dört bir yandan saldırı ya tutulmuştu; dünya emperyalist sistemi önemli değişikliklerden geçmiş, emperyalistler arası rekabet zayıflamış ve esasta ABD emperyalizminin başını çektiği tek kutuplu talan/yağma küresel devlet biçiminde tüm dünyada yükselişe geçmişti. Ayrıca, 1980'lerde Partimiz için en ilham verici hareket olan Peru Halk Savaşı ciddi bir "yoldan sapma/yol ayrımı" durumundan mustarip olurken sayılar ı az olan diğer silahlı mücadeleler ise ilerleme kaydetmiyor ve yıllarca hep aynı kısır döngü içinde dönüp duruyordu. Bunun yanı sıra özelliklede enfarmasyon alanındaki teknolojik geliş meler dünyayı

daha da küçük bir yer haline dönüştürürken yarı-feodal yarı-sömürge ülkemizde bürokratik kapitalizmin gelişmesi beraberinde toplumda sınıf ilişkilerinde de bazı değişiklikleri getirdi. Tüm bu sorunlar Partimizin devrimci çizgisini nasıl geliştirebiliriz noktasında bizi daha yaratıcı düşünmeye zorluyordu. Damarlarımıza kadar kök salmış yarı-Hocacı dogmatik MB (Singh) düşünce/düşünüş geleneğinin bizde kalan izleri de daha yaratıcı olmamız önünde engeller çıkarmaktaydı. Gerçekten de yukarda sıraladığımız elverişsizliklerin üstesinden gelmek sUbjektif olarak bizim için zor bir görevdi. Yeni durumun getirdiği sorunlarla yüzleşmek için MLM'nin eski geleneksel düşünüş ve uygulama tarzı nın yeterli olamayacağını anladık. Bununla birlikte şundan kesinlikle eminiz ki MLM'nin sağlam kavranışı ve devrime olan proleter bağlılığımız tüm bunların üstesinden gelecektir.

Yeni durumun tüm bu özgünlüklerini göz önüne alarak Partimiz ideolojik ve politik çizgisini yaratıcı bir şekilde geliştirdi. 1990'ları n başında; şüphesiz ki daha başından beri çizgimizi geliştirip Halk Savaşına hazırlanırken, diyalektik materyalizmi Nepal toplumunun somut koşullarında uygulamaya çalışırken bile dünya çapındaki diğer komünist partilerinin önceden ve hala yaptıklarından farklı ydı. MLM'nin sağlam kavranışı, "somut koşulların somut tahlili", "kitle çizgisinin doğru uygulanması", tarihsel ve diyalektik materyalizmin yaratıcı bir şekilde uygulanması, devrimci pratik felsefesi, Nepal toplumunun özgün koşullarında yabancı ideolojilere, bize yönelik gerici ve revizyonist saldırılara karşı mücadele etmemizin temeli oluşturmuş ve 1996'da Halk Savaşını sağlam bir zeminde başlatmamızı sağlamıştır. Şu çalkantılı son on yıl içindeki bütün kazanımlarımız dünya halklarının huzurundadır.
Şu son 10 yıl bizim için pürüzsüz/çalkantısız bir yolculuk değildi. Birçok sapmalar ve dönüşler, iniş çıkışlar ve sağ ve sol süreçlerden geçtik. Her devrim de bu süreçlerden geçer. Çizgimizi devrimci pratikle uygulamamız sadece Halk Savaşını sıçramalarla ilerletmekle kalmayıp yeni fikirlerin doğmasına da vesile olarak MLM'nin felsefi cephaneliğinin de zenginleştirilmesine önemli katkılar sundu. Partinizce de bilinmektedir ki devrimci pratiğimizin ilk beş yılında edindiğimiz deneyim ve bununla beraber ortaya çıkan bir dizi yeni fikir/düşünce 2001 yılında Prachanda Yolu olarak sentezlendi.

Daha Partinizle DEH üzerinden proleter enternasyonalist ilişkilerimizi geliştirdiğimiz günden beri partilerimiz arasında esasta birlik olmasına rağmen farklı tarihsel dönüm noktalarında Partinizin

bizim politik çizgimiz ve taktiklerimizi yeterli bulmadığını gördük. Şu anda bile Partiniz DKP ABD partimize 15 yıl önce baktığı gözlerle bakmakta. Açıkçası DKP hiçbir zaman bizim Partimiz, politik çizgimizi ve zaman zaman benimsediğimiz taktikleri doğru bir şekilde anlamadı. DKP'nin mustarip olduğu geleneksel düşünüş ve MLM'nin dogmatik kavranışı her tarihsel dönüm noktasında Partinizin bizi anlamamasına sebep olmuştur. Örneğin; 1991'de Lamas ile birlik yaptığımızda Partiniz bu birliğin yanlış ve Nepal'da proleter devriminden sapma/devrimine karşı çevrilen bir dolap olduğu sonucunu çıkarmıştı. Biz kısmi olarak parlamento seçimlerini kullandığımızda bizlerin parlamentarizm içinde boğulduğumuzu düşünmekteydiniz. Partinizin görüşüne göre Parti birliğine karşı çıkan ve bizim parlamenter mücadeleyi kısmi olarak kullanışımızı parlamentarizm olarak yorumlayan MB Singh daha doğruydu. Biz düşmanla görüşmeye/anlaşmaya oturduğumuz her iki seferde bizim bittiğimizi/bitmiş olduğumuzu düşünmekteydiniz. Fakat objektif gerçekler bu yargılarınızın hiçbir zaman doğru olmadığını kanıtladı ve bunun sebebinin de sizin dogmatik analiz ve sübjektif sentezlemeniz olduğunu gösterdi. Bugün de sizin bizlerin şimdiki ateşkes, geçici/ara anayasa, geçici hükümet, genel meclis seçimleri ve devletin köklü bir şekilde yeniden yapılandırılarak kurulacak demokratik cumhuriyet şeklindeki taktiklerini de benimsemediğinizi anlıyoruz. Bunun sebebi sizin düşünüş tarzınızın sübjektif ve kitle çizgisini takip etmiyor olmasıdır. Şu son göndermiş olduğunuz mektup da bunun bir kanıtıdır. Fakat güçlü bir şekilde inanıyoruz ki MLM'nin doğru kavranıp somut/özgün koşullarımıza yaratıcı bir şekilde uygulanmasıyla çok yakın zamanda/kısa zamanda ülkemizde proletarya önderliğinde yeni demokratik cumhuriyet kurulacak ve sizin mektubunuzda dile getirmiş olduğunuz fikir ayrılıklarının, ciddi eleştirilerinizin ve dolaylı revizyonizm suçlamalarınızın tamamıyla sübjektif ve yanlış olduğu kanıtlanacaktır.

Tarihsel Deneyim ve Bizim Çabalarımız

Tarih şahittir ki, proleter sınıfı 20. yüzyılda milyonları n muazzam fedakarlıkları yla dünyanın üçte birinde kendi iktidarını başar ıyla kurmuştur. Az gelişmi ş ülke halklarının ve yoksul ulusların yağmalanması ve talanı için var olan dünya emperyalist savaş ve saldırganlık sistemi sosyalist sistem tarafından tehdit altında tutulmaktaydı. Kapitalist üretim biçiminin genel bir sonucu olan yoksulluk, rüşvet, yozlaşma, işsizlik ve benzeri birçok sorun sosyalist ülkelerin bir çoğunda esasen ortadan kalkmıştı.

Fakat esas önderliğin esir alınması veya ölümünden hemen sonra neden bu proleter iktidarlarının kan bile dökülmeden zıtlarına dönüştüğü sorusu/sorunu ortaya çıkmıştır. Neden Yoldaş Stalin zorla bastırma yöntemine bile başvurmuş olmasına rağmen kendisinin önderlik ettiği parti içinde revizyonistlerin çıkmasını engelleyememiştir? Neden Mao önderliğindeki ÇKP Kültür Devriminin başlatılmış olmasına rağmen Mao'nun ölümünden sonra revizyonist Deng ve onun kliğinin iktidarı ele geçirmesini engelleyememiştir? Neden 20 milyon Rus yurtseverin canlarını feda ederek faşist Hitler'i ve onun güçlü ordusunu yenilgiye uğratan Rus Kızıl Ordusu yoldaş Stalin'in ölümünden sonra proletarya iktidarını korumakta başarısızlığa uğramıştı r? Neden Japon emperyalist saldırganlığını ve 5.5 milyonluk gerici Çin ordusunu yenilgiye uğratan Çin HKO revizyonist Deng ve kliği iktidarı ele geçirirken sessiz bir izleyici olmuştur? Dünyanın en etkili silahlarıyla donatı lmış en güçlü ordusu olan ABD'yi yenilgiye uğratmış olan Vietnam halk ordusu proletarya iktidar ının zıddı na dönüştüğünü neden fark etmemiştir? İşte bizlerin doğru cevap aradığı bunlar ve diğer benzer sorunlardır. Sadece revizyonistlere saldırmakla/lanet okumakla problemler çözülmeyecektir.

MLM'yi pratiğe uyarlarken hiçbir hata yapmayacağımızı düşünmek diyalektiğe aykırıdır. Bu sebeple dünyanın her yanındaki yoldaşlarımızdan öneri ve eleştirileri memnuniyetle karşıladığımız kadar bunların gelmesini talep ediyoruz. Bu bağlamda yöneltmiş olduğunuz yaratıcı öneri ve eleştirilerinizi memnuniyetle karşılıyoruz. Fakat, sizin bizi nasıl anladığını z ve bizlere MLM'nin temel ilkelerini sanki bizler bunlardan bihabermişiz yada sapmışız gibi tekrar ediyor, öğretmeye çalışıyor olmanız gerçekten rahatsızlık verici boyuttadır (frustrating). Bizim uluslar arası/enternasyonal yoldaşlarımızdan ideolojik ve politik destek olarak beklentilerimiz ve bu mektupla beraber DKP'nin bize sunmuş olduğu arasında gerçekten de bir tutarsızlık/uyuşmazlık olduğunu görüyoruz. Bugün bizim ihtiyacımız olan 20. yüzyılda neden bizim sınıfımız iktidarını kaybettiği noktasında UKH içindeki kayıp halkaları birleştirmemizde bize destek vermek yerine mektubunuz bizi MLM'nin temel ve klasik sorunları üzerine mücadeleye geri çekmek istemektedir. Biz 1920'lerde hareketimizin karşılaştığı yukarda da dile getirilen sorunlar ve bu problemlerin nasıl üstesinden geleceğimiz noktasında tartışmak isteğimizi bildirmiş olmamıza rağmen bu konuda şu ana kadar henüz bir cevap almış değiliz. Mektubunuz bu ideolojik ve politik sorunlara yoğunlaşmak yerine bizlere Marksizm'in

alfabesini/ABCsini öğretmektedir. Bu rahatsızlık vericidir.

Tarihsel ve diyalektik materyalizm devrimin felsefesidir ve sadece topluma değil aynı zamanda insanın düşünüşüne de uyarlanır. Temel yasası zıtların birliği ve mücadelesidir. Bu her şey/her varlık/bir ikiye bölünür ve iki yönün her biri zıddına dönüşür anlamına gelir. Bu ikisinden sonuncusunun biz komünistler için esas olduğunu düşünüyoruz.

Bizim kanımızca geçmişte UKM genelinde diyalektiğin bu yasasını bütünlüklü kavramakta eksik kalınmıştır/sınıfta kalınmıştır. Bizim sınıfımız geçmişte ve şimdide "bir ikiye bölünüre" daha çok yoğunlaşarak bilinçli yada bilinçsizce esas/temel prensip olan bir yönün/tarafın zıddına dönüşebileceğini yeterince kavramamış ve pratiğe uygulamayı geçiştirmiştir. İşte bu yanlış kavrayışımızdan dolayı en azından pratikte iki-çizgi mücadelesinde yanlış yapan yoldaşların değişip dönüş eceği somut bir çevre/ortam sağlayıp birliği yaratmak yerine diyalektik yadsımayla/inkarla (dialectics of negation) saflarımızda bölünmelere/ayrılıklara sebebiyet verdik. Yani sözün kısası birlik-mücadele-değişim/dönüş üm/transformasyon yerine pratikte birlik-mücadele -ayrılığı uyguladık. Komünistlerin bugün bile hala bunun vahim sonuçlarıyla karş ı karşıya geliyor olması da bu gerçekliğin kanıtıdır. Bunu kendi saflarımızda düzeltmeliyiz ve bizim Partimizin yapmak istediği de budur.

Şimdi sorun bizimle aynı yolda yürüyenlerin yanlış düşüncelerini düzeltmelerine nasıl yardımcı olabileceğimize gelmektedir. Elimizde sihirli bir değneğin olmadığı kesindir. İlk olarak proletarya Partisi içinde iki-çizgi mücadelesi pratiğinde yoldaşların yanlış düşüncelerini düzeltmeleri için diyalektik materyalist prensiplerin doğru kavranıp uygulanması çok önemlidir. Ve ikinci olarak da halk yığınları, proletarya ve ezilen sınıflar kendi önderlerini ve onların çalıştıkları kurumları denetleyerek, kontrol ederek ve gerektiğinde müdahale ederek değişip/dönüşmelerine yardımcı olacaktır. Biz "devrimden, devrim içinde(n) devrim" ("revolution from within revolution") şiarını benimsemekteyiz/söylemekteyiz ve şüphesiz ki bunun Mao'nun da BPKD ile beraber ileri sürdüğünün pratik göstergesi olduğunu düşünmekteyiz. Kısacası, hatalı/yanlış yapan önderlere karşı toplu eylemlilik sürecinin (process of making mass action) proletarya diktatörlüğü altında sürekli/düzenli bir olguya dönüşmesi gerekmektedir. Ancak bu yolla Proletarya Partisi yanlışa düşen yoldaşların ezilen halka hizmet edecek şekilde değişmesini sağlayacak ve kendi

saflarında yükselecek karşı devrimci güçleri denetleyebilecektir. Bu hedefi hayata başarıyla geçirmek için geliştirmeye çalıştığımız mekanizma ve metodolojiyi ilerde tartışacağız.

Devlet, Demokrasi ve Proletarya Diktatörlüğü

Devlet iktidarının toplumda bir sınıfın diğer sınıf üzerinde kaçınılmaz diktatörlüğü olduğu Marksizm'in ABCsidir. Marx Weydemeyer'e 5 Mart 1852 tarihli mektubunda şöyle demektedir; "Benim yeni olarak yaptığım şunları kanıtlamak olmuştur:

1) Sınıfların varlığının tarihin belirgin kesitlerinde üretimin ilerlemesine bağlı olduğu/ilerlemesiyle bağlantılı olduğu
2) Sınıf mücadelesinin kaçılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne varacak olduğu 3) ve bu diktatörlüğün sadece tüm sınıfların ortadan kaldırılıp sınıfsız bir toplum yaratmada bir geçiş dönemini teşkil ettiğini/geçiş dönemi olduğunu…". Yine benzer şekilde, Lenin Devlet ve Devrim adlı ünlü eserinde şöyle demektedir; "Ancak sınıf mücadelesinin varlığının proletarya diktatörlüğünü de kaçınılmaz kıldığını kabul eden Marksist olabilir".

Kendisine komünist diyenlerin toplumda iki düşman sınıfın varolan devlet iktidarı altında eşit haklara sahip olabileceğini düşünmesi tamamıyla saçmalıktır ve bilimsel değildir. İktidarda olan sınıfın demokrasiyi kullandığı/demokrasinin nimetlerinden faydalandığı ve düşman sınıfın üzerinde diktatörlüğünü uyguladığı bir gerçekliktir. Bu bağlamda demokrasi ve diktatörlük tek bir olgunun yani devlet iktidarının iki zıddıdır/iki zıt ucudur. İşte bu yüzden hiçbir sınıflı toplumda mutlak demokrasi olamayacağı gibi mutlak diktatörlük de varlığını sürdüremez. Bu burjuva yada proleter her iki devlet yapısı içinde tamamıyla gerçektir/geçerlidir. Ne zaman bir toplumda sınıfların varlığı ortadan kalkarsa işte o zaman diktatörlük ve demokrasiyle beraber devlet iktidarı da ortadan kalkacaktır. Bu sebeple bizim yoğunlaşmamız gereken nokta bizim demokrasi ve proletarya diktatörlüğü pratiğimiz nasıl olmalıdır ki hem devlet iktidarının hem de toplumda demokrasi ve diktatörlüğün ortadan kalkmasının koşulları yaratılsın/sağlansın.

Şüphesiz ki bizim Partimizin en temel kaygılarından biri proleter sı nıfı düşmanı zorla devirip iktidara geldikten sonra devletin ortadan kaldır ılmasına doğru nasıl ilerlemek ve karşı devrimleri engellemek için antagonistik sınıf üzerindeki diktatörlüğünü nasıl güçlendireceğidir.

Bizler ezilen sınıflara ne kadar çok demokrasi garanti edilirse aralarındaki prensipli ve gönüllü birliğin o kadar sağlam olacağına ve sonuç olarak da burjuva sınıfı üzerinde proletarya diktatörlüğünün de peki ştirilip/güçleneceğine inanıyoruz. Demokrasi ezilen sınıfların hepsinde kök salmadığı zaman Parti, devlet ve toplumda bürokratik eğilimler boy gösterecektir ve sonuç olarak da proletarya diktatörlüğünü zayıflatacaktır. UKH'in tarihi ve bizim henüz olgunlaşmamış da olsa bizim kendi halk iktidarı pratiğimiz bize bunu açıkça göstermektedir. İşte bu sebeple proletarya diktatörlüğü altında demokrasinin geliştirilmesi/ilerletilmesi gerektiğini vurgulamaktayız.

Şimdi bize yol açmış olan önderlerimizin sosyalist toplum ve devlet altında demokrasiye nasıl baktıklarına bir bakalım. Komünist Manifesto'nun 57. sayfası nda "...işçi sınıfının devrimde ilk adımı proletaryayı egemen/yönetici sınıf statüsüne yükseltip demokrasi mücadelesini kazanmaktır" şeklinde yazmaktadır.
"Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı (Tezler)" adlı ünlü eserinde Lenin şöyle demektedir; "Sosyalist devrim tek bir eylem, tek bir cephede tek bir savaş değil, aksine sınıf çelişkilerinin yoğunlaştığı bütün bir devir/çağ/dönem ve her cephede uzun süreli savaşlardır,örneğin; ekonomik ve politik sorunlar etrafında sürecek/devam edecek savaşlar/mücadeleler ancak burjuvazi istimlak edilerek sonuçlanacaktır. Demokrasi için mücadelenin proletaryayı sosyalist devrimden saptıracağını, çarpıtacağını, gölgeleyeceğini v.b. düşünmek temel/köklü bir yanlış olur. Tam aksine proletarya burjuvaziye karşı demokrasi için çok yönlü, tutarlı ve sürekli bir devrimci mücadele olmadan zafer için hazırlanamazsa, sosyalist devrim tam demokrasiyi sunmadığı takdirde zaferle sonuçlanmayacaktır."

Mao'nun "ÇKP Sekizinci Merkez Komite Toplantısı İkinci Oturumundaki Konuşması"ndan bir alıntı yapalım (Cilt V, 15 Kasım 1956). Mao şöyle söylemektedir; "Bizler emperyalizmden bile korkmuyorken neden muazzam demokrasiden korkalım ki? Neden öğrencilerin sokağa dökülmesinden korkalım ki? Fakat parti üyelerimiz arasında muazzam/büyük demokrasiden hala korkanlar vardır ve bu iyi bir şey değildir. Büyük/muazzam demokrasiden korkan bu bürokratlar Marksizm'i tekrardan incelemeli ve yollarını düzeltmelidirler."

Yukarda ki alıntılarda da görüldüğü gibi Komünist Manifesto, Yoldaş Lenin ve Yoldaş Mao demokrasinin gerekliliğini vurgulamaktadır. Fakat proletarya demokrasisinin özelliklede demokrasiyi kurumsallaştırmak için somut mekanizmaların ve uygun metodolojinin yoksunluğu noktasında geçmiş deneyimlerinin yetersiz olduğunu gördük ve sonuç olarak da bu proletarya diktatörlüğünü zayıflatmı ştır. Bizler MLM'ye dair yeni bir şeyi savunmuyoruz fakat geçmişteki kayıp halkaları bulup birleştirerek demokrasi ve proletarya diktatörlüğünü daha etkili kılmayı öneriyoruz. Bu bağlamda Partinizin bizim önerdiğimiz demokrasiden korkması gerekmediğini düşünüyoruz. Korkmak yerine, Partiniz de proletaryanın bütün ezilen sınıflarının gönüllü birimlerinden oluşacak gerçek demokrasinin nasıl kurulup sınıf düşmanları üzerinde etkili ve gerçek diktatörlüğün hayata geçirilmesi konusunda yoğunlaşmalıdır.

Toplumda proletarya diktatörlüğü ve demokrasi arasındaki diyalektik ilişkiyi etkili bir şekilde yürürlüğe geçirmekte yardımc ı olması için devlet yapı sı içinde mekanizma ve metodolojinin geliştirilmesi için bir dizi öneride bulunduk. Çin deneyiminin son dönemlerinde düşman sınıflardan değil kitlelerin farklı kesimlerinden oluşan sekiz farklı politik partinin birbirleriyle dayanışma içinde halkın hükümeti/iktidarı içinde olduklarını gördük. Bunun mekanik ve biçimsel olduğu için yetersiz olduğunu düşünüyoruz. Biz proleter devlet yapısı içinde çok partili dayanışma seviyesinden anti-feodal (yada anti-burjuva) ve anti-emperyalist anayasal çerçeve dahilinde çok partili rekabete yükseltilmesi önerisinde bulunduk. DKP'nin NKP(M)'e proletarya diktatörlüğünü terk edip biçimsel burjuva demokrasisini benimseme eğilimi gösterdiği şeklindeki eleştirisi Partinizin bizlerin dile getirdi ği sorunların özünü/temelini anlamad ığını yansıtmaktadır. Bu bağlamda DKP'nin bizleri burjuva demokrasisini benimsemekle suçlamayı bırakıp tartışmaya ciddiye alarak ihtiyacımız olan seviyeden başlamasını talep etmekteyiz.
Şimdi sizin esas kaygınız olduğunu düşündüğümüz eğer çok partili rekabetin olduğu seçimlerde proletarya partisi yenilgiye uğrayacak olursa sorununu ele alalım. Biz eğer devlet iktidarını elinde tutan Parti revizyonist dejenere olacak olursa proleter sınıfı ne yapacak sorununun bu sorundan daha önemli ve tehlikeli olduğunu düşünüyoruz. İşte bu sorunlar devrimin iç ve dış karşı-devrim tehditlerine rağmen komünizme kadar ilerletilmesi için gerekli olan metodolojinin ve mekanizmanın geliştirilmesiyle ilişkili sorulardır. Bu sebeple proleter sınıfı iktidarı ele geçirdikten sonra yürürlüğe geçirilecek anayasanın düşmana değil ezilen sınıflara eğer Parti

revizyonistleşecek olursa partiye karşı isyan etme ve bu koşullarda devrimi devam ettirebilmek için yenilerini kurabilme hakkının tanınmasını önermekteyiz.

Diğer taraftan da halkın gündemini/ihtiyaçlarını yerine getirme zorunluluğu Partiyi halk yığınlarına karşı daha sorumlu olmaya teşvik edecektir. Parti iktidara önderlik için halkın içinden gelecek bir rekabetle yüz yüze kalmayacak olursa Parti ve kitleler arasındaki ilişki biçimsel bir hal alır ve mekanikleşir sonuç olarak da Partinin kendi içinden bürokrasinin çıkmasına fırsat verir bunun maddi koşulları ortadan kalkmaz. Geçmiş deneyimler bunu kanıtlamaktadır. Bu bağlamda halkın iktidarı/hükümeti için çok partili rekabetin yanı sıra iktidardaki temsilcilerini geri çağırmanın/geri almanın da dahil olduğu halkın gözetip denetleme, kontrol ve müdahale etme hakkının olmas ı kitlelere yanlış yapan yoldaşlarını kendi mahkemelerine taşı ma olanağını sunmaktadır. Böyle bir süreç Parti ve kitleler arasındaki iliş kiyi canlı ve coşkun kılacağı gibi yanlış yapanlara da olumlu yada olumsuz yönde değişip dönüşebilmeleri için objektif koşulları/ortamı sağlar.

Bizim bu pozisyonumuzu eleştirerek mektubunuzda şöyle yazmaktasınız; “Bizim kanımıza göre en temel sorunları biçimsel demokrasinin ifadesi olan seçimler, birbirleriyle rekabet halinde olacak siyasi partiler gibi meseleler üzerinde yoğunlaştırmak ciddi bir hatadır ve ya proletarya diktatörlüğünün terk edilmesi eğilimlerini yada birebir karşı devrimciler tarafı ndan yıkılması olasılığını güçlendirir.” Biz sorunun burada sizin dile getirdiğiniz kadar basit olduğunu düşünmüyoruz. Herkes de çok iyi biliyor ki size göre proletarya diktatörlüğünün terk edilmesi eğilimini güçlendiren çok partili rekabet ve benzerleri Rusya ve Çin’de yoktu. Peki o zaman neden Rusya ve Çin’de komünizme kadar proletarya diktatörlüğünün devam ettirilip devrimin korunmasında başarısızlı ğa uğrandı? Sadece çok partili rekabet emperyalistlerin devrimi tersine çevirmek/geriye dönüştürmekte bir rol oynayacağı tek şey değil ki. Biz yoldaşlardan burjuvazinin biçimsel demokrasisi olarak daha başından reddetmeden eğer böyle bir rekabet hayata/pratiğe geçirilecek olursa ne tür olumlu ve olumsuz sonuçlara götürebilir üzerine tartışılmasında yoğunlaşmalarını talep ediyoruz. Mantıksal savunular temelinde sadece bizim önerimizi eleştirmek sınıfımızın yüz yüze olduğu sorunları çözmek için yeterli değildir. 21. yüzyılda proleter devrimlerinin kaderinin bizim kuşağımıza özellikle de şu anda bizim Partilerimize bağlı olduğunu düşünüyoruz. İşte bu sebeple DKP’den gelenekçi ve dogmatik

düşünüş tarzını kırıp mücadeleyi günün ihtiyaçlarına cevap olabilecek seviyeye yükseltmesini talep ediyoruz.

Bir kez daha mektubunuzdan iki cümleyi alıntı yapmak istiyoruz. Şöyle yazmaktadır; “Çin gün geçtikçe devlet daha da güçlendiği için yavaş yavaş kapitalist ve “totaliter” olmadı. Kapitalistleşmesi için devlet iktidarının kapitalist yolcular tarafından ele geçirilmesi gerekiyordu; ki bunu Mao’nun ölümünden sonra bir darbe ile zaten yaptılar.” İlk önce bu türlü bir yorum diyalektik materyalizmi yansıtmamaktadır çünkü nicel gelişmelerin nitel sıçramalara sebep olduğunun kaçınılmazlığını yadsımaktadır. Özellikle de üst yapının kendisinde karşı-devrimin maddi zemini vardı ve sosyalist devletin kendi içinde sürekli olarak gelişmekteydi. Eğer böyle bir durum yoktuysa neden Mao üç fazlalık/aşırılık, beş fazlalı k/aşırılı k ve son olarak revizyonist karargahlara karşı BPKD örneklerinde olduğu gibi çeşitli ş erlere karşı mücadele etmek zorunda kaldı? Eğer bunun maddi zemini olmasaydı karşı devrim revizyonistlerin isteği üzerine bir darbede gerçekleştirilemezdi. Daha doğrusu Mao bu gerçekliği/durumu görmekte geç kaldı.İkinci olarak da böyle bir savunu karşı-devrimin tek sorumlusunun revizyonistler olduğu sonucuna götürür. Bu tür düşünüş şekli sorunu derinlemesine ele almayarak devrimcilerin neden revizyonistlerin devrimci Parti içinden çıkmasına izin verdiği sorusunu es geçmektedir. Devrimciler zarar veren sonuçlardan kendilerini soyutlayıp sadece revizyonistleri lanetleyerek değil, aksine geçmişte yapmış oldukları hataların üzerine gitmeli ve şu anda bunları düzeltmek için neler yapmaları gerektiğine yoğunlaşmalıdırlar. Geçmiş hatalardan kendimizi azat edip başkalarını lanetlemek ne proleter sorumluluğunu nede kültürünü yansıtmamaktadır.

Demokratik Cumhuriyet-Bir Geçiş/Ara Biçimi

Bu konudaki tartışmayı da mektubunuzdan bir alı ntı yaparak başlatalım. Şöyle yazmaktadır; “Egemen sınıfların ve onların siyasi temsilcileri olan parlamenter partilerin rolü ve karakterini özünde monarşi ile olan değil emperyalizm ve feodalizmle olan ilişkisi belirlemektedir.” Stratejik olarak bu gerçekten de doğrudur. Fakat bizim durumumuzda her ne kadar monarş i ve parlamenter partiler arasında stratejik olarak feodalizm ve emperyalizmle olan ilişkileri noktasında esasta fark yok ise de taktiksel yönüyle aralarında bazı çelişkiler mevcuttur. Bu sebeple son 10 yıllık Halk Savaşı sürecinde aralarındaki bu çelişkileri kendi

lehimize/avantajımıza kullanabildik. Ve bu çelişki hala çözümlenmiş değildir. Bizim geçici hükümet, genel meclis ve demokratik cumhuriyet şeklindeki siyasi taktiklerimiz bu çelişkiyle ilişkilidir.

2005'te Merkez Komite Toplantısında oybirliğiyle benimsenen siyasi karar bizim bu konuda ki duruşumuza ve taktiksel sloganımıza açıkça ortaya koymaktadır. Bu karar şöyle geçmektedir; "Şimdi Partimizin geçici hükümet, genel meclis seçimleri ve demokratik cumhuriyet şeklindeki benimsemiş olduğu slogan, enternasyonal ve yerel güç dengelerini göz önünde bulundurarak ve ileriyi öngörerek şekillenmiş taktiksel bir slogandır. Taktikler stratejiye hizmet etmeli şeklindeki prensibimize sıkıca tutunarak, Partimiz demokratik cumhuriyeti ne burjuva parlamenter nede yeni demokratik cumhuriyet şeklinde ele almaktadır. Bu cumhuriyet devletin kapsamlı bir şekilde yeniden yapılandırılıp ülkede hakim olan sı nıf, ulus, bölge ve cinse dair sorunları çözecek ve çok partili geçiş/ara cumhuriyet rolünü oynayacaktır. Şüphesiz ki gerici sınıf ve partiler bu cumhuriyeti burjuva parlamenter olarak değiştirmeye çal ışacaktır, proleter sınıfın temsilcisi olan Partimiz ise onu yeni-demokratik cumhuriyete dönüştürmeye çalı şacaktır. Bu geçiş döneminin ne kadar süreceğine dair şimdiden kesin bir tarih saptanamaz. Bunun ulusal ve enternasyonal duruma ve güç dengelerine bağlı olduğu çok açıktır. Şu andaki süreçte bu slogan eski devlette hakim olan hem devrimcilerin hem de parlamenter güçlerin ortak düşmanı mutlak monarşiye karşı tüm güçleri geçmişte de olduğu gibi bugün de birleştirmekte önemli bir rol oynayacaktı r." Bu taktiğimize dair daha fazla açıklık getirmek için başka bir açıklama yapmamıza gerek olmadığını düşünüyoruz.

HKO'na dair sorun da bu taktiksel sloganla birebir bağlıdır. 2006'da Merkez Komite Toplantısında oybirliğiyle alınan kararda HKO noktasındaki yaklaşımımızı şöyle açıklamıştı k: "Yerel ve yabancı gerici unsurların Nepal halkının ilerlemek ve barış arzularını baltalamak için seferber olduğu bugün ki şartlarda, yukardan aş ağı ya bütün Parti HKO'nun sağlamlaşt ırılıp genişletilmesi için maksimum çabayı göstermeli ve her an savaş cephesinde olabilecek şekilde hazır tutmalıdır. Eğer Parti HKO'nun sağlamlaştırıp geniş letilmesi ve günün 24 saati savaş için hazır olması noktasında başarısızlığa uğrayacak olursa Nepal halkı büyük bir yenilgiyle karşı karşıya kalacaktır. Emperyalistlerin ve gericilerin HKO'nu silahsızlandırmaya/dağıtmaya çalıştığı bugün ki şu hassas dönemde bizim Partimizde cephe görüşmeleri esnasında "kraliyet"

ordusunun dağıtılması için mücadele edecektir. Parti siyaset ve diplomasi alanında birçok konuda uzlaşmaya gidebilir, fakat Nepal halkının binlerce şehidinin kanıyla silahlandırdığı gerçek gücü olan HKO'ndan vazgeçmez, bu konuda uzlaşmaz. Emperyalistlerin ve gericiliğin çıkarları, arzu ve talepleri için adını bile değiştirmeyeceğimiz ordunun ancak halkın karar ıyla adı yada yapısı/yapılanması değiştirilir. Bu temel sınıf ve teorik sorunda Parti hiçbir ödün verilmesine tolerans göstermeyecektir."

Genelde taktiksel siyasi sloganlar pratikte çok az hayata geçirilmektedir. Çünkü gerici düşünce merkezleri de çok iyi anlıyor ki bu taktiksel sloganların devrimcilerin stratejik hedefleriyle direk bağı var ve proletarya bu durumu kendi lehine/avantajına kullanmaktadır. Fakat aksi takdirde olabilecekler kendileri için daha vahim olacağı bazen bunları kabul etmek durumunda/zorunda kalıyorlar. Bu sebeple devrimciler hayata geçirilmeyeceğini varsayarak taktiksel siyasi sloganlar ileri sürmemeliler. İşte bu sebeple benimsemiş olduğumuz her iki durumda da yani uygulansa da uygulanmasa dü şmana karşı daha yüksek bir seviye de saldırı şeklindeki stratejik hedefimize birebir bağlıdır. Burada esas olan halkı bu slogan etrafından seferber ederek düşmanı izole edip zayıflatacak politik güce sahip olmaktır. Proleter sınıf siyaseti/politikası kitleler arasında kök salıp sahiplenildiği takdirde kitleler bu sloganı/şiarı yükselten Parti etrafında seferber olmaktan da kaçınmaz. Biz bu sloganın aynen bunu yaptığını düşünüyoruz.

Demokratik cumhuriyet dokümanda da belirtildiği gibi ancak devletin yeniden yapılandırılmasından sonra mümkündür. Yeni-demokratik devrimin de içeriğinde olan ezilen sınıfların, ulusların, cinslerin ve bölgelerin temel sorunlarını çözümleyecek ş ekilde yeniden yapılandırılacaktır. Bu iki terminoloji arasında her ne çeşit manevralar yapacak olursak olalım stratejik hedefimizin özüne dair hiçbir değişiklik söz konusu değildir. Partinize bugün söyleyebileceğimiz tek şey biraz sabırlı olup bekleyin ve görün olacaktır.

Strateji ve Taktikler

Diyalektik ve tarihsel materyalizm, devrimci ideoloji bir bilimdir ve devrimci siyaset/politika da proleter sınıfın çıkarlarına hizmet edecek taktikleri geliştirme sanatıdır. Taktikler kitaplardan kopyalanamayacağı gibi objektif gerçeklerden uzak kalmı ş hiç kimse tarafından da sunulamaz. Somut koşulların somut tahlili esas alınarak yaratıcı bir şekilde oluşturulur. Bu bağlamda

objektif durum sürekli değiştiği için taktiklerde haylice esnek olunmalıdır. Fakat strateji herhangi bir toplumda temel çelişkilerin çözümlenmesini hedefleyen somut bir hedefin yada amacın ifadesidir. Devrimciler toplumdaki bu temel çelişkiler çözümlenene kadar stratejide sağlam/istikrarlı durmalıdırlar. Taktikler stratejiye hizmet etmelidir.

Kitaplardan bazı şeyleri ezberleyip onları saatlerce yorumlamaya çalışmak bir şey, bunları gerçek/canlı pratiğe uygulamak nitel olarak farklı bir şeydir. Açıkçası stratejide hiçbir hata yapmamak çok kolaydır. Fakat stratejiye hizmet edecek uygun taktikleri belirleyip uygulamaya çalışmak gerçekten de çok zordur. Aynı zamanda tehlikelidir de. Tehlikenin çok olduğu yerde fırsatlar da çoktur ve bu diyalektiğin kendisidir. Sizin Partinizde dahil olmak üzere devrimcilerin sınandığı en iyi alan strateji değil taktiklerdir. Bu sebeple devrimin kaderi sadece stratejiye bağlı değildir, aynı zaman da devrimin belirli dönemlerinde stratejik hedefe ulaşmak için ne tür taktiksel hareketlerin benimsendiğine de bağlıdır.

Biz daha Halk Savaşı'nı başlatmadan önce devrimci pratiğimiz içinde stratejide katılık/sağlamlık ve taktiklerde esneklik diyalektiğini doğru bir şekilde uyguladığımızı güvenle söyleyebiliriz. Sizin Partinizde dahil olmak üzere dünya halkları nın huzurunda revizyonistlerle birlik yaptık, parlamento da 11 milletvekiliyle bulunduk, düşmanla iki anlaşma sürecini tamamladık ve üçüncüsü de devam etmektedir. Geçici hükümet ve genel meclis seçimleri acil gündemimizi oluşturmakta. Yoldaşlar, eğer gerçektende sınıf mücadelesi pratiğimizde taktiklerde esneklik ve strateji de katılık/sağlamlık diyalektiğini yanlış ele alıyor olsaydık şimdiye kadar Parti olarak çoktan bitmiş olmamı z gerekirdi. Bu taktiksel hareketlerden bir dizi değil sadece herhangi biri bizleri revizyonist yapmak için yeterliydi.

Evet, mektubunuzda da dile getirdiğiniz gibi MKP'nin sentezlediği şekilde taktiklerin stratejiyi ve siyasetin politikayı yiyip bitirmesi şeklinde her zaman ciddi bir tehlike vardır. Stratejik katılık olmadığı taktiksel esneklikler beraberinde böyle bir tehlikeyi doğurur, ve bunun kaçınılmaz sonucu da reformizm ve revizyonizmdir. "Savaşmak için anlaşmak" şeklinde değil de "anlaşmak için sava şmak" şeklinde ifade bulur. Fakat mektubunuzda değinmediğiniz ba şka bir tehlike daha vardır. Bu da stratejinin taktiğe dönüşmesi yani kısacası taktiklerin olmaması, politikanı n siyaseti yemesi durumudur. Bunu baş ka türlü ifade edecek olursak bu taktiksel

esnekliğin olmadığı stratejik katılıktır ve sonucu da dogmato-sekterizmdir.

Stratejik katılık olmadan taktiksel esneklik bataklığı içinde boğulmuş olanlar bizim Partimizi dogmatik olarak değerlendirirken, taktiksel esneklikten yoksun stratejik katılığın önyargılarıyla hareket edenlerde bizlerin reformizm ve revizyonizme doğru kayıyor olduğumuzu düşünmekteler. Bu iki türlü suçlamanın yanlış olduğunu ve bizim doğru yolda olduğumuzu güvenle/eminlikle söyleyebiliriz çünkü pratiğimizde diyalektik olarak stratejik katılık ve taktiksel esnekliği uygulamaktayız. Son yılda Halk Savaşındaki nitel sıçrama da bu gerçekliğin bir kanıtıdır.

Partimiz genelde UKH'in içindeki devrimci mücadelelerin ve taktiksel hareketlerin deneyimlerinden, özellikle de Peru ve Nikaragua'nın son dönemlerinden şevkle öğrenme çabası içerisindedir. Bizler Peru ve Nikaragua'nin her ikisinde de taktiklerin benimsenme şeklinin doğru olmadığını düşünüyoruz. Fakat hareketimizi bu iki ülkede yapılan benzer hataları yapmaktan koruyacağımızdan eminiz.

Genel olarak geçmişte ve bugünde bu mektup özgülünde Partinizle birlik ve mücadele esas alınarak yürütmüş olduğumuz mücadele deneyimimiz bizlere Partinizin dogmato-sekter eğiliminden mustarip olduğunu düş ünüyoruz. Bu sebeple Partinizden alarm zilleri çalan ve devrimimizin revizyonizme kaydığı şeklinde şüphelerin dile getirildiği bir mektup almak bizi pek şaşı rtmadı. Biliyoruz ki niyetiniz bizi direk olarak revizyonizmle suçlamak değil, fakat düşünüş tarzınız sizin bu sonuca varmanıza sebebiyet vermiştir. Bununla birlikte bu yolda hiçbir hata/yanlış yapmayacağımızı da söyleyemeyiz. Bu bağlamda mektubunuz önümüze çıkabilecek tehlikelere karşı ciddi bir şekilde uyarılmamıza önemli katkılar sunmuştur.

Nepal Yeni Demokratik Cumhuriyeti ve Ordu

Mektubunuz da dile getirmiş olduğunuz HKO'nun dağıtılıyor olması şeklindeki kaygılarınıza cevaben HKO'na ilişkin yaklaşımımızın ne olduğuna dair bu belgenin daha önceki bölümlerinde açı klık getirdik. Bu konuda daha fazla açıklama yapmanın gerekli olmadığını düşünüyoruz. Fakat, varolan geo-politik durumumuzu göz önünde bulundurarak Nepal Yeni Demokratik Cumhuriyetinde ordunun gücünün ne olması gerektiğine dair bazı konseptler geliştirmekteyiz. 25 milyonluk nüfusa sahip olan ülkemizin nüfusu neredeyse 1 milyarı bulan iki büyük ülke,

Hindistan ve Çin arasında sıkışıp kaldığı coğrafik bir gerçekliktir. Çin'in askeri gücü ABD emperyalizmine karşı koyabilmek için geliştirilmektedir. Hindistan ordusu ise dünyadaki en güçlü dördüncü ordu olarak bilinmektedir. HKO'nun gücünü ve ülkemizde varolan kaynakları göz önünde bulundurduğumuzda kendi coğrafik bütünlüğümüzü yabancı askeri saldırganlığa karşı korumak için ülkemizdeki bütün gençleri askere alsak bile ABD emperyalist ordusunu bir kenara bırakın bu iki komşu ülkenin ordularını bile yenilgiye uğratabileceğimizi düşünmüyoruz.

Bu objektif koş ullarda ordumuzu yabancı askeri saldırganlığa karşı savaşsın diye değil genel halk yı ğınlarına milisler biçiminde askeri eğitim vermesi için korumamız gerektiğini düşünüyoruz. Ülkemizin coğrafik bütünlüğü ancak devrimci ideoloji ve politikayla donanmış silahlı halk yığınları tarafından korunabilir. Örneğin tarihimiz geçmişte kahramanca yürütmüş olduğumuz mücadelelerle doludur. 11 yaşı ndan 65 yaşına kadar kendi elleriyle yapmış oldukları yerel silahlarıyla Bhakti Thapa ve Balbhadra Kunwar gibi yurtsever ordu generallerinin önderliğinde Nepal halk yığınları güneyden, Nalapani'den saldıran İngiliz saldırganlarını yenilgiye uğratmışlardır. Geçmişteki bu deneyimlerimizi de esas alarak Nepal Yeni Demokratik ve Sosyalist Cumhuriyetinde birkaç binden oluşacak bir HKO'nun ülkemizin coğrafik bütünlüğünü korumak için halk yığınlarını yetiştirmekte yeterli olacağını düşünüyoruz.

Partimiz bu konsepti geçmiş devrimlerin acı deneyimlerini de göz önünde bulundurarark geliştirdi. Bu iktidarı ele geçirmeden önce genel halk yığınları ve ordu arasındaki candan/sıcak ili şkinin nasıl korunacağıyla da ilişkilidir. Fakat eğer iktidar ele geçirildikten sonra da HKO kendine ait kalıcı barakalarda konumlandırılacak olursa bu "su ve balık" "toprak ve tohum" şeklinde geniş halk yığınları ve ordu arasındaki ilişkinin ifade bulduğu canlılığın yaşatılması nın objektif olarak koşulları nı ortadan kaldırır ve sonuç olarak da bürokratikleşmenin ortaya çıkmasına sebep olur. Bu sebeple ordu içinde gelişebilecek bürokratizmin önünü almak ve halkla olan güçlü ilişkilerin korunması için yeni bir mekanizma ve metodoloji geli ştirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Halk Ordusunun bu ş ekilde devam ettirilmesinin orduyu demokratikleştireceğini, daha çok kitle faaliyetlerine dahil ederek kendi saflarında ve kitleyle ideolojik ve politik birliği güçlendireceğini ve iç ve dış tehditlere karşı birlik içinde daha sağlam ve güçlü bir şekilde karşı koyabileceğini düşünüyoruz. Aynı zamanda bu 21. yüzyılda uluslararası emperyalizme karşı mücadelede sosyalist ülkelerde ordunun nasıl devam

ettirilmesi gerektiğine dair yeni bir konsept de olabilir. Bu tartışmaya bu seviyeden devam etmek istiyoruz.

Çok yönlü/Çeşitli Noktalar

‘Sorgulanması gereken bir öneri’, ‘uluslararası camia üzerine’, ‘Nepal ve Emperyalist Dünya Düzeni’ şeklinde mektubunuzdaki bazı başlıklardan ve cümlelerin önemli bölümlerinden alıntı yaparak başlamak istiyoruz. Bunlar aşağıda sıralandığı gibidir:

“Düşman böyle bir “siyasi/politik çözümü” kabul edecek olsa bile bu tarihte bir çok kez tanıklı k ettiğimiz (Endonezya, Şili, 1963 -Irak) askeri olanaklara güvenerek getirilecek olan askeri çözüme bir ön hazırlık da olabilir.”

“...bugün varolan dünya düzeninin halkın gerçek devrimci devletine/iktidarına tolerans göstermeyeceği de bir gerçekliktir.”

“...“uluslararası camia” yapacağınız her şeye şiddetle karşı çıkmak bir yana iktidara gelmenizi engellemek isteyeceklerdir. Ve iktidara zaferle gelecek olursanız iktidarınızı yıkmak için askeri müdahale/saldırganlık, ekonomik sabotaj ve ambargodan casusluk ve karşı-devrimcilerin finanse edilip eğitilmesine kadar emperyalistler ve Hindistan için artık gündelik iş haline gelmiş her türlü girişimde bulunacaklardır.”

Öncelikle belirtmek isteriz ki yukarda dile getirmiş olduğunuz kaygıların hepsi doğrudur ve bizde bunlara katılıyoruz. Emperyalizm elinden geldiği sürece dünyanın hiçbir köşesinde devrimci iktidara tolerans göstermeyecektir. SBKP ve ÇKP’nin önce politik ve taktikleriyle emperyalistleri mutlu edip destek topladıktan sonra kendi ülkelerinde proletarya diktatörlüğünü kurdukları şeklindeki anlayış doğru değildir. Aynı zamanda proletarya diktatörlüğünü kurabilmelerinin sebebinin onların emperyalizmden askeri olarak daha güçlü olduğu şeklindeki anlayış da doğru değildir. Proletarya partisinin kitleleri kendi etrafında seferber ettiği, düşmanlar arasındaki çelişkileri doğru ele alıp diyalektik olarak kendi lehine kullandığı ve bilimsel bakış açısına ve geleceğe dair öngörülü olduğu bir gerçekliktir. Bugün de aynı şeyler geçerli olmak durumundadır.

Mektubunuz tümüyle emperyalizmin devrimcilere hiçbir şekilde barışçı l yollarla siyasi anlaşma olanağı tanımayacağını ve “gündelik iş” gibi devrimi yı kmak için her türlü dolabı çevireceğini ima etmektedir. Ve Partimizin bugün taktiksel olarak yaptıklarının yanlış ve saçmalık olduğunu ima etmektedir. Bu bağlamda da mektubunuz bizlere “gündelik iş” gibi askeri yolda devam etmemizi önermektedir. Kaygılarınızı önemsiyoruz, fakat emperyalizmin biz “gündelik iş” gibi bildiğimiz yolda yürüsek bile iktidarda olduğumuz sürece bize tolerans göstermeyeceğini de anlıyoruz. İşte bu sebeple taktiklerimizin özünde yatan esas sorun emperyalizmin bize tolerans gösterip göstermeyeceği değil bugün ki somut koş ullarda hangi taktiklerle emperyalizmi yenilgiye uğratırız sorunudur. Biz emperyalizmin sivil savaşı Partimizin istediği barışçı l bir biçimde sonlandırıp sonlandırmayacağı sorununda emin değiliz, fakat emperyalizmi ve onların uşaklarını askeri olarak da/cephede de ancak bu taktiği kullanarak yenilgiye uğratabileceğimizden eminiz. Bu kitle çizgisini doğru uygulama sorunudur.

Evet, farklı birkaç durumda/koşulda bizim yorumlarımız kafa karışıklığına sebebiyet vermektedir. Bizler bazen bunun gerekli/zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Eğer taktiksel ilişkilerimizde düşmanımız ı ve uluslararası camiayı şaşırtabilirsek, bu onlar arasında bir yere kadar bölünmelere sebep olur ve devrimin çıkarlarına hizmet eder. Ancak proletarya Partisinin kendi kafası kar ışık olduğu durumlarda problemler çıkar. Eğer parti ideolojik ve politik çizgisi noktasında açık/net ve stratejik hedefine tamamıyla bağlı olduğu sürece kitlelere her koşulda önderlik edebilir. Devrimciler kitlelere sadece proletarya partisinin bilinç seviyesiyle değil ancak toplumda verilen sınıf mücadelesinin yarattığı bilinç seviyesiyle önderlik edebilir. Bu kitlelere ne yapması gerektiğini söyleme sorunu değil, aksine önümüze çıkan meseleleri ele almak için kitlelerle beraber olmak ve onların bilincini geliştirmek için kitle çizgisini uygulamak sorunudur.
Mektubunuz endişe dolu bir soru yöneltmektedir. Eğer düşman bizim genel meclis gibi taleplerimizi kabul edecek olursa bizimde bunu zorunlu olarak kabul etmemiz gerektiğini aksi takdirde kitlelerin güvenini kaybedeceğimizi söylemektesiniz. Telaşınızı anlıyor ve önemsiyoruz.Bizde biliyoruz ki genel meclis kendi başına bir çözüm olmayacaktır fakat onun politik içeriği olabilir. Örneğin, eğer genel meclis kraliyet ordusunun dağıtılmasını garantileyebilirse, ulusal ordunun bizim önderli ğimizde yeniden yapılandırı lmasını sağlayabilirse, toprağın işleyene verilmesini esas alan devrimci bir toprak reformunu hayata

geçirebilirse, sosyal ayrımcıl ığa son verebilirse, kalkınma ve ilerlemeyi sağlayabilirse ve buna benzer diğer ş eyleri hayata geçirebilecekse neden karşı çı kalım ki? Bunu söylerken genel meclisin biçim değil politik içerik tarafından belirleneceğini kastediyoruz. Bu durağan bir şey değildir, tam aksine çelişkilerle doludur ve burada bizim yapmamız gereken de kapasitemizi bu çelişkileri stratejik hedefimizin lehine kullanmaktır.

Kitleler hiçbir zaman temel ihtiyaçları noktas ında uzlaşmazlar fakat bunların barışçıl yollarla sağlanmasını tercih ederler. Burada devrimci partilere düşen görev ise kitlelere temel ihtiyaçlarının barışçıl yollarla karşılanmayacağını pratikte göstermektir. Ve ancak bunu başarabilirse proletarya Partisi kitlelerin şiddetli/zora dayalı mücadelelere katılmasında önderlik edebilir. Biz düşmanı n stratejik hedefimize barışçıl yollarla gitmemize izin vermeyeceğini çok iyi anlı yoruz, fakat kitleleri zora dayalı mücadele ile onların iktidarlarını yıkmaya ikna etmek içinde bu tür politik taktiklere ihtiyacımız var.

Sonuç

Bu 1 Ekim 2005 tarihli mektubunuza kısa bir yanıttı. Umuyoruz ki duruşumuza açıklık getirme ve temel sorularınıza cevap verme noktasında başarılı olmuşuzdur. Geçmiş te zaferle sonuçlanmı ş devrimlerin olumlu ve olumsuz deneyimlerinin değerlendirilip bir senteze varılması gerektiği noktas ında Partilerimiz arasında bir fikir birliğinin olduğunu biliyoruz. Ayrıca 21. yüzyılda kendi sınıfımızın önüne çıkacak sorunlarla daha iyi yüzleşebilmesi için MLM'nin geliştirilip ilerletilmesi gerektiği şeklinde de bir fikir birliğimizin olduğunun farkındayız. Biz MLM'nin ancak toplumda sınıf mücadelesi içinde diyalektik ve tarihsel materyalizmin pratikte uygulanarak, dünya çapında bütün devrimci saflar arasında yürütülecek iki-çizgi mücadelesiyle ve geçmiş deneyimlerin doğru bir şekilde sentezlenmesiyle mümkün olacağını düşünüyoruz. Partilerimiz DEH içinde olmaları itibariyle bunun mücadelesini vermek için iyi bir fırsata sahip. Enternasyonal bir sınıf olarak, Partilerimizin ikisinin de ABD'de, Nepal'da ve dünyada sınıfımız adı na birlik içinde mücadele etmek gibi önemli bir sorumluluğu vardır. Lütfen bu yanıtımızı bu yönlü atılmış bir ilk adım olarak değerlendirin.

Devrimci Selamlarla!

Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi'nden